

Douăzeci de ani de misiune în întreaga lume

Vă salut pe toți în Numele scump al Domnului Isus Hristos cu Cuvântul din Filipeni 3:12-15: „*Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință.*”

În acest scurt text din Scriptură au fost exprimate gânduri și adevăruri puternice. Cel ce a fost rânduit de Dumnezeu printr-o chemare cerească în slujba lui Isus Hristos are o țintă înaintea ochilor. Totuși, prin aceasta nimeni nu va pretinde a cunoaște și a fi aflat și experimentat deja totul, ci va căuta întotdeauna binecuvântări mai mari, ținând ținta înaintea ochilor. Binecuvântările și experiențele nu sunt un scop în sine, ci ceea ce contează este să ajungem la țintă.

În cunoștință pot apărea diferențe, ținta însă rămâne aceeași. În problema diferențelor de păreri, apostolul Pavel scrie: „...dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință.” Mântuirea și fericirea noastră nu sunt legate de vreo învățătură sau de cunoștințe deosebite, ci se bazează exclusiv pe lucrarea de răscumpărare isprăvită și pe împăcarea cu Dumnezeu prin moartea lui Isus Hristos pe crucea din Golgota. Nu prin cearta unora cu alții, ci prin umblarea cu Dumnezeu se merge din claritate în claritate și din cunoștință în cunoștință până „vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, ca să nu mai fim copii plutind încoace și încolo purtați de orice vânt de învățătură prin viclenia oamenilor...” Efeseni 4:13-14

Numai în măsura în care umblăm în adevăr, crescând în dragoste în toate privințele astfel ca să ajungem la statura de om mare, vom putea fi smulși din orice vânt de învățătură greșită. Creșterea spirituală nu poate avea loc prin învățături false, întrucât Duhul nu poate lucra decât

în acord cu Cuvântul. În spatele fiecărei învățături false se află un duh fals.

În general, un om care a fost chemat de Dumnezeu nu trebuie să privească înapoi. Ca exemplu, Scriptura ne-o arată pe soția lui Lot. La fel, apostolul Pavel ne îndeamnă să uităm ce este în urma noastră și să mergem înainte, având ținta înaintea ochilor. Noi trebuie să credem că prin Golgota Dumnezeu a clarificat totul, că a avut loc o ispășire deplină, că zăpădul datoriei a fost rupt, iar păcatele noastre au fost aruncate în Marea Uitării. Dar există lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut în timpul acesta, și, de aceea, merită să fie menționate.

Vorbind duhovnicește, nimeni nu ar trebui să se întoarcă acolo de unde l-a scos Dumnezeu. În acest caz, exemplul nostru este Avraam, care prin porunca Domnului a părăsit patria sa pentru a merge într-o țară străină. Cei mai mulți cunosc istoria lui Avraam. Dumnezeu l-a chemat și i-a dat făgăduințe pe care el le-a crezut și le-a văzut împlinite. În Evrei 11:9-10 scrie despre el: *„Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.“*

Adevărații credincioși sunt numiți „urmași ai lui Avraam.” Ei își întind corturile lor aici pe Pământ, știind însă că aici sunt numai călători și străini. Ei vor avea parte de masa cea bogată în Împărăția lui Dumnezeu, împreună cu Avraam, Isaac și Iacov (Matei 8:11) În Galateni 4:28, apostolul Pavel scrie: *„...și voi, fraților, ca și Isaac, sunteți copii ai făgăduinței.“* Cei ce sunt născuți cu adevărat din sămânța divină cred și trăiesc făgăduințele pe care le-a dat Dumnezeu.

Această relatare constituie o excepție pentru că de data aceasta vrem să privim puțin înapoi, cu ocazia împlinirii a 20 de ani de misiune a acestei lucrări mondiale și să subliniem câteva lucruri și evenimente deosebite. Sunt 33 de ani în care am predicat și am slujit Domnului.

Deja în anul 1953 am vorbit la conferința internațională penticostală de la Kassel-RFG. Eu pot să-mi amintesc încă foarte bine că acolo m-am referit la textul din Apocalipsa 3:14. În timpul acela nu știam nimic despre fratele Branham, despre chemarea și slujba sa, dar deja atunci am recunoscut că noi ne aflăm în epoca Laodicea.

Dacă privesc înapoi la călăuzirea Duhului, de câte ori mi-au fost descoperite contextele și legăturile din Cuvânt, direct de la Dumnezeu,

atunci mă umple o mulțumire adâncă. Acestea nu au fost visuri dorite, nici închipuiri, ci o introducere concretă și fundamentală în Cuvânt și, prin aceasta, în voia lui Dumnezeu, iar în sfârșit, în planul Lui de mântuire care a fost întocmit înainte de întemeierea lumii și care ajunge acum la desăvârșire.

Dragostea pentru Cuvântul lui Dumnezeu a fost trezită în mine deja în casa mea părintească. Acolo, Biblia se afla permanent pe masă, și numai în timpul meselor era luată de o parte. După ce unul din cei 6 copii ai familiei putea citi, el trebuia să citească zilnic două versete din Biblie la mica adunare de familie. Astfel, venea rândul fiecăruia să citească.

Tatăl meu, care la fel a slujit la Cuvânt, mi-a fost un prieten adevărat și un ajutor mare în orice privință. Până în ultima zi din viața sa i-am adus respectul cuvenit. Toți acei ce au cunoscut-o pe mama mea, pot confirma că ea a fost o femeie care își ocupa locul ei. Ea nu a ridicat niciodată vocea și niciodată nu a existat ceartă în casă. Ea avea cu adevărat natura pe care o avea fiecare femeie temătoare de Dumnezeu, conform Sfintelor Scripturi.

Atât cât pot să-mi aduc aminte, nu am călcat niciodată porunca a patra: *„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.”* Eu nu pot să-mi aduc aminte să-i fi tratat vreodată pe tatăl sau pe mama mea într-un mod necorespunzător. Ceea ce ei spuneau, avea pentru mine valoarea unei porunci. Cu siguranță numai Domnul a fost Cel ce mi-a pus aceste lucruri în inimă și mi-a dăruit har pentru a le îndeplini. Prin propria mea putere nu aș fi putut face acest lucru.

O nouă etapă

Odată cu anul 1955, pentru mine a început o etapă nouă în domeniul spiritual. Am luat parte la adunările binecuvântate ale fratelui Branham din Karlsruhe. Ceea ce am văzut și trăit acolo în timpul unei singure săptămâni, nu a fost cu nimic mai prejos decât ceea ce s-a întâmplat în timpul apostolilor. Nu exagerez deloc dacă afirm că slujba lui Isus Hristos încredințată acestui om smerit al lui Dumnezeu, s-a asemănat foarte mult cu slujba lui Isus Hristos. Desigur, eu am fost adânc

impresionat și cuprins de ceea ce vedeam, auzeam și trăiam, dar nu m-am oprit la aceasta. O voce interioară îmi spunea: „Acest bărbat are o însărcinare deosebită, legată de o chemare importantă.“

Împreună cu multe alte mii de oameni, eu vedeam cum veneau bolnavi la rugăciune și cum el le spunea prin descoperire tot ce îi arăta Dumnezeu prin vedenie. Îmi era clar că el nu putea cunoaște nimic din viața lor, pentru că nu vorbea limba noastră, și nici nu mai vizitase vreodată Germania sau Elveția. Aici aflam pentru prima dată că înaintea lui Dumnezeu viața și inima fiecăruia sunt ca o carte deschisă. În sensul adevărat al cuvântului, pot spune că am văzut o slujbă asemănătoare cu slujba Domnului Isus Hristos. Atunci, El a spus lui Natanael pe care nu-l cunoștea: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.“ și: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.“ Ioan 1:47-48

Către Filip, Domnul a spus: „*Urmează-Mă.*” El a mers acolo și a relatat lui Natanael: „*Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise, în Lege, și proorocii.*“ După ce Filip și-a prezentat relatarea, Natanael a întrebat: „*Poate ieși ceva bun din Nazaret?*” Filip i-a răspuns: „*Vino și vezi!*” Ce invitație minunată venită din partea unui om care intrase în slujba lui Isus! Tot așa, fiecare care a intrat în slujba Domnului, va mărturisi altora pentru ca ei să fie călăuziți la Hristos. Natanael era așa de copleșit încât a strigat: „*Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.*” Era slujba profetică a Domnului Isus Hristos care pe unii îi atrăgea, iar pe alții îi respingea. Adevărații credincioși primeau vestirea, iar restul respingea totul. Atunci când Andrei l-a luat pe fratele său într-o adunare, Domnul i-a spus: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa ceea ce înseamnă „piatră”.*” Și Petru a fost copleșit când a auzit că Domnul îl cunoaște pe el și chiar numele tatălui său. Acesta era semnul distinctiv al lui Mesia. Atunci când Domnul a discutat cu femeia de la fântâna lui Iacov, El i-a spus: „*Cinci bărbați ai avut și cel pe care-l ai acum nu este soțul tău.*” Femeia i-a răspuns: „*Doamne, eu văd că ești prooroc. Știu că are să vină Mesia (căruia i se zice Hristos); când va veni, El are să ne spună toate lucrurile.*” Isus i-a zis: „*Eu, Cel care vorbește cu tine, sunt Acela.*”

Cel ce citește cele patru Evanghelii, întâlnește tot timpul slujba profetică a Domnului Isus. Acesta era semnul că El era Mesia. Dar, chiar de această slujbă s-au poticnit „pioșii” conducători religioși, declarând: „*Acest om alungă dracii prin Belzebug, căpetenia dracilor!*”

Acesta era un lucru rău, dar mai rău este dacă cineva atribuie lui Satan lucrarea Duhului care se repetă printr-o slujbă asemănătoare și se descoperă în același mod. În acel timp, Domnul a zis: *„Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.”* Matei 12:31,32. În Ioan 14:12 Domnul Isus a dat făgăduința că cei ce-L cred vor face aceleași lucrări pe care El le-a făcut.

Cel ce prezintă lucrarea Duhului ca venind de la Satan, în momentul acela și-a pronunțat sentința și condamnarea sa veșnică. Mii de oameni au văzut, absolut fără greșală, darul deosebirii și al descoperirii. Aceste lucruri puteau fi văzute și auzite. Cele văzute și cele auzite au fost pronunțate apoi ca *“Așa vorbește Domnul.”*

În vechime, proorocii au fost numiți *“văzători”* (1 Samuel 9:9), pentru că ei aflau, de fiecare dată, printr-o vedenie voia lui Dumnezeu și ceea ce Dumnezeu voia să le descopere. Ei primeau apoi inspirația divină ca să înțeleagă sensul celor arătate și înțelesul adevărat al vedeniei pentru a prezenta apoi aceasta ca *“AȘA VORBEȘTE DOMNUL”*. Așa a venit Cuvântul la proorocii adevărați. Așa a îndeplinit Isus slujba Sa ca Fiul Omului. El a zis: *„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând, și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”* (Ioan 5:19)

Exact aceasta au văzut nenumărați oameni de-a lungul anilor în slujba fratelui Branham. După predică și după chemarea la altar, el se ruga pentru bolnavi. Indiferent dacă era în SUA sau Canada, în Europa, în Asia sau Africa, fără deosebire de rasă, popor și limbă, Duhul lui Dumnezeu lucra întotdeauna și pretutindeni în modul acesta neschimbat și fără greșală. Am fi ușuratici, ba chiar hulitori dacă am bănuși pe Dumnezeu de lipsuri, cunoaștere parțială și nedesăvârșire. Astăzi mai stau la dispoziția celor interesați sute de predici înregistrate ca o mărturie a lucrării lui Dumnezeu.

Eu am putut vedea acest dar al deosebirii deja la prima noastră întâlnire, când fratele Branham a venit spre mine, oprindu-se puțin înaintea mea, arătând spre mine și spunând: *„You are a minister of the Gospel.”* *“Tu ești un predicator al Evangheliei.”* Când el a intrat, eu mă aflam chiar la recepția hotelului *„Trei tei”* din Karlsruhe - Durlach. Noi nu ne mai întâlniserăm niciodată până atunci.

Ceea ce am trăit, ceea ce am văzut și auzit personal, nu poate să-mi conteste nimeni.

În iunie 1958, în timpul conferinței “Voice of Healing “ (Vocea vindecării) din Dallas –Texas, la care participaseră circa 100 de evangheliști, am recunoscut dintr-o dată, ca printr-o descoperire, că, din punct de vedere biblic, slujba profetică a fratelui Branham se deosebea de toate celelalte slujbe. Din ziua respectivă am știut că el nu are numai o chemare deosebită, ci și o însărcinare directă în legătură cu istoria mântuirii. Începând de atunci, am primit predicile lui ținute la Jeffersonville - Indiana și am putut observa astfel de la început desfășurarea și dezvoltarea duhovnicească din timpul nostru. Pe mine mă interesa, în principal, ceea ce crede și învață el, pentru că vedeam că Dumnezeu era cu el.

Chemarea la slujbă

După cum vă este cunoscut tuturor, în ziua de 2 aprilie 1962, înainte de răsăritul soarelui, eu am avut o trăire extraordinară. Cuvintele Domnului pe care le-am auzit acolo mi-au trecut prin măduva oaselor; ele treceau de fapt prin suflet și duh. Și astăzi aș putea reda tonul acelei voci divine. Eu eram atât de copleșit de absolutul și de hotărârea care se aflau în această voce. Eu știam: „Aici vorbește Acel prin Cuvântul căruia a fost chemat totul la existență.” Ceea ce mi-a spus El, s-a împlinit de fapt în toată lumea în ultimii 20 de ani. Eu am călătorit din oraș în oraș, din țară în țară și am vestit Cuvântul Domnului așa după cum promisem porunca.

La fel și partea a doua am împlinit-o cu credincioșie, împărțind hrana primită, adică Cuvântul făgăduit pentru timpul acesta. Același lucru este valabil și pentru ultima frază pronunțată de El, pentru că El a spus: „*Să nu întemeiezi biserici locale și să nu editezi vreo carte de cântări, pentru că acesta este un semn al unei denominațiuni.*”

Din cauza acestei chemări divine printr-o voce auzibilă, anul 1962 are o importanță deosebită pentru mine. După cum am spus, după întoarcerea mea la Dumnezeu, am început să predic imediat. Dar după acest eveniment am avut siguranța nu numai de a predica, ci eram sigur și de faptul că eram rânduit de către Dumnezeu pentru aceasta. De neuitat rămâne pentru mine și ziua de 3 decembrie 1962, zi în care fratele

Branham a repetat, pe baza descoperirii divine, cuvintele Domnului și mi-a confirmat chemarea din 2 aprilie 1962.

Diferite însărcinări

Ca oricare slujitor chemat de Dumnezeu într-o slujbă, la fel și eu pot face numai ceea ce El m-a însărcinat. Eu nu pot să imit ceea ce au făcut alții, ci trebuie să-mi împlinesc slujba conform poruncii divine. Dacă citim în Sfânta Scriptură, vom constata că toți bărbații adevărați ai lui Dumnezeu au avut de îndeplinit însărcinări cu totul diferite.

Proorocul Noe nu a făcut nici semne, nici minuni, ci a construit o corabie așa cum îl însărcinase Domnul. (Geneza 6:22)

Avraam nu era un prooroc care să se fi ridicat ca un predicator care cheamă poporul la pocăință. El a făcut numai ceea ce îi spusese Domnul, călătorind în țara făgăduită.

Slujba lui Moise a fost cu totul alta. Prin el s-au făcut semne și minuni pentru că Dumnezeu hotărâse aceasta. El făcuse ceea ce-i poruncise Domnul. Slujba lui Iosua se deosebea din nou de toate celelalte, dar și el făcuse numai ceea ce îl însărcinase Domnul.

Amândoi, Ilie și Elisei au făcut mari semne și minuni. Pentru că Elisei a cerut o măsură dublă, el a făcut de două ori mai multe minuni decât Ilie.

În cele 66 de capitole, proorocul Isaia a descris desfășurarea întregii istorii de mântuire într-un mod cum nu o mai găsim în tot Vechiul Testament. Dar noi nu găsim descrisă nici o confirmare divină vizibilă a slujbei sale, prin semne sau minuni. El era acela care a scris despre nașterea lui Isus, despre slujba lui Ioan Botezătorul, despre suferințele Mântuitorului nostru, ba chiar despre cerul și pământul nou. Cei ce l-au comparat cu Moise puteau să întrebe: „Unde este confirmarea slujbei sale?” Să mergem la Ieremia și Ezechiel care la fel au contribuit la desfășurarea istoriei mântuirii; să luăm proorocii, de la Daniel până la Maleahi, și vom vedea că ei au făcut tot ceea ce îi însărcinase Dumnezeu să facă și au scris ceea ce li s-a dat prin inspirație divină. Nici unul nu l-a copiat pe celălalt; fiecare poseda o chemare originală și o slujbă conform planului și vocii lui Dumnezeu. Nimeni nu poate evalua slujbele lor spunând că unul era mare, iar celălalt mic și că acolo Dumnezeu a confirmat, iar dincolo nu. Primul lucru pe care

trebuie să-l posede fiecare copil al lui Dumnezeu este respectul în fața unei decizii divine, iar în cazul acesta, în fața unei chemări divine. Oricine vrea să reziste înaintea lui Dumnezeu, va trebui să aibă respect față de toți acei ce au fost rânduiți și însărcinați de El.

Dacă ne vom duce în Noul Testament, vom întâlni în primul rând slujba lui Ioan Botezătorul. El nu a avut nici o minune în slujba sa, însă el a vestit Cuvântul pentru ceasul acela, mesajul lui Dumnezeu pentru clipa respectivă, netezind calea Domnului. Însuși Domnul Isus a spus despre el: „*Adevărat vă spun, că dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.*“ Matei 11:11

În Faptele Apostolilor și în epistole întâlnim multitudinea slujbelor conform chemării. Însărcinarea lui Pavel era altfel decât a lui Petru. Despre Timotei sau despre Tit nu ni se relatează aceleași lucruri ca despre Petru și Pavel. Dar un lucru posedau toți slujitorii lui Dumnezeu: același Cuvânt și aceeași descoperire, pentru că ei se hrăneau din același izvor. Nimeni nu poate să aștepte de la mine ca eu să imit slujba fratelui Branham, dar fiecare poate să fie sigur că eu vestesc mesajul curat al lui Dumnezeu, mesaj pe care Domnul l-a confirmat de nenumărate ori. Așa cum fratele Branham putea să spună: „Eu am predicat același Cuvânt pe care l-a predicat și apostolul Pavel“, și milioane strigau: „Noi ne bazăm pe aceasta.“, tot așa pot să spun și eu: „Ceea ce a predicat apostolul Pavel și Branham, am predicat și eu!“ Dacă aș enumera toate mărturiile despre vindecări și confirmări supranaturale, atunci aș putea umple o altă broșură. Aici vrem să pomenim doar o minune de vindecare pe care am trăit-o în ultimul timp.

În luna aprilie a acestui an am primit o cerere pentru rugăciune de la un frate și o soră din Cehoslovacia. Unicul lor copil era bolnav de doi ani, iar medicii părăsiseră copilul care se îndrepta spre o moarte sigură. Vindecarea lui, care a avut loc într-o seară de miercuri, a fost o ascultare directă a rugăciunii.

În ultimii ani m-am ocupat mai ales cu traduceri și cu vestirea. Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât va crește și confirmarea supranaturală printre acei ce cred și ascultă de Cuvânt. În data de 03.12.1962, după ce ne-am întors la mașină, eu l-am întrebat pe fratele Branham dacă și eu pot să mă rog pentru bolnavi. El a spus: „Frate Frank, oricine care a fost chemat să vestească Evanghelia, este chemat

să se roage și pentru bolnavi!” După aceea m-a îmbrățișat și m-a binecuvântat prin rugăciune.

O fază nouă

Cel mai important episod din viața mea a început în anul 1966. Așa cum este cunoscut, înmormântarea fratelui Branham a avut loc imediat după duminica de Paști, adică la 11 aprilie 1966.

Despre ceea ce s-a petrecut în mine când am văzut sicriul care cobora în mormânt, am vorbit deja în unele locuri, poate că am și scris. Eu nu puteam pricepe că aceasta se întâmpla în realitate. Pentru mine era de neînchipuit cum Biserica–mireasă va ajunge să fie pregătită și desăvârșită fără această slujbă confirmată. După înmormântare m-am îndreptat spre camera mea de hotel unde durerea adâncă și lacrimile au fost înlocuite, dintr-o dată, de o liniște interioară și de siguranță. Chiar în ziua aceea, o voce interioară mi-a vorbit: „Acum a sosit timpul pentru împărțirea hranei.“ Fără să mă gândesc asupra faptului, știam ce trebuie să fac. Nu vreau să exagerez sau să mă laud dacă spun aici că nici un frate din SUA sau din altă țară nu s-a gândit în timpul acela la vestirea în continuare a mesajului divin. Profund decepționat, fiecare s-a îndreptat spre localitatea sa.

Așteptata și rapida înviere a fratelui Branham nu avusese loc. Nimeni nu știa cum și dacă vestirea mesajului va continua. Eu am luat imediat legătura cu frații care făceau parte din cercul restrâns al fratelui Branham. Reușisem să-l conving pe fratele Roy Borders de faptul că predicile trebuie tipărite ca să avem un model pentru traducerile noastre. Pe fratele Peary Green l-am invitat la adunările din Germania ca să mărturisească despre ceea ce a văzut personal. Se pare că mulți dintre frați au uitat că fără mine nu ar fi existat o vestire a mesajului pentru timpul sfârșitului, așa cum fără fratele Branham nu ar fi existat deloc acest mesaj. În nici o limbă a pământului, nici în engleză sau germană, nu ar fi fost vestit (tradus și predicat acest mesaj), dacă Dumnezeu nu m-ar fi îndemnat prin vorbirea Lui la aceasta. Eu am organizat în țara noastră primele adunări din însărcinarea lui Dumnezeu. După cum știm toți, eu am vestit Cuvântul descoperit în condiții grele în toată lumea. Prin aceasta am făcut însă numai ceea ce am primit ca poruncă din partea Domnului. Eu am observat că fratele Branham, după deschiderea peceților, când pomenea evenimentul din 11 iulie 1933, nu punea

accentul pe persoana sa, ci pe mesajul propriu-zis. Conform predicii “Răsăritul soarelui”, însărcinarea sa suna în felul următor: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Hristos, așa va merge mesajul tău înaintea celei de-a doua veniri.” Dumnezeu îi cheamă pe robii și proorocii Lui acasă, dar Cuvântul adus de ei ne rămâne.

În aceste zile, noi putem spune cu o siguranță deplină: „...și avem Cuvântul proorociei făcut și mai tare...” (2 Petru 1:19) În luna mai 1966 a început această fază nouă în vestirea și răspândirea mesajului divin. Începutul a fost făcut în Republica Federală Germană și în țările vecine. Sute de persoane au venit să audă ceea ce Dumnezeu a făcut în timpul acesta. Aceasta nu a fost planificarea și voia mea, ci Domnul, care planificase totul, a continuat lucrarea Sa. Noi putem fi siguri că abia la venirea Domnului Isus se va sfârși lucrarea Sa.

Mesajul se răspândește foarte repede peste granițele Europei, dinspre vest spre est, apoi spre Africa, Asia și în toată lumea. Ca perioadă de timp, deceniul cuprins între anii 1968 și 1978, a fost pentru mine cel mai binecuvântat, timp în care predicile noastre au fost difuzate prin radio Luxemburg. Acesta a fost timpul în care am depus cel mai mare efort. Aceste emisiuni au fost recepționate de mulți și în Europa de est. Ușile se deschideau pretutindeni.

În zece ani ținusem aproape 3000 de predici. Aici mai putem adăuga multele călătorii misionare, lucrările de traducere, corespondența și tot ce aparține unei astfel de lucrări misionare. Deseori, în avion, mi-am notat pe scurt textele biblice și de fiecare dată când începeam să predic Cuvântul lui Dumnezeu, era ca și cum aș scoate dintr-un izvor din care țâșnea mesajul divin prin inspirație. O, cu ce credincioșie mi-a dăruit Domnul textele biblice potrivite, a luminat Cuvântul Său și a descoperit contextul și legătura acestora! Mulți pot mărturisi că Cuvântul lui Dumnezeu a venit proaspăt de la tronul Său. De câteva ori am auzit cu propriile urechi textele biblice pe care urma să le citesc.

Călăuziri directe

Pentru cei ce credeau Cuvântul profetic, anii '70 au fost marcați de mania stabilirii de date. Tot timpul trebuia să vorbesc și să scriu împotriva acestor afirmații. În 1973, când unii așteptau sfârșitul, eu am fost călăuzit să cumpăr un teren de construcție pe care am ridicat capela. Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu angajamentul neobosit al fraților, de Paști, în 1974, a avut loc inaugurarea clădirii. Cine ar fi îndrăznit atunci să creadă că va dura încă așa de mult? Pe de o parte, unii chiar îmi făceau reproșuri cum că nu aș crede în venirea apropiată a Domnului, iar alții îmi făceau reproșuri vis-a-vis de îndrăzneala de a construi o nouă capelă. Totuși, s-a dovedit că e corect să rămâi treaz și lucid, știind că nimeni nu cunoaște timpul revenirii Domnului.

Apoi, când anul 1977 a fost mult așteptat și adus în față, s-a întâmplat ceva ce era și pentru mine de neînțeles. Atât cât pot să-mi aduc aminte, în data de 17 iulie 1976, într-o sâmbătă seara, când se îngemănau ziua și noaptea, am auzit glasul Domnului vorbindu-mi limpede și puternic: „*Du-te pe terenul vecin și dedică-Mi-l Mie, pentru că vor veni oameni de aproape și de departe care trebuie cazați.*” Eu eram în jurul casei de rugăciune și mă aflam la înălțimea scării de intrare în sala subsolului. Desigur, m-am oprit locului, m-am întors și m-am îndreptat spre terenul vecin. Acolo am îngenuncheat

în mijlocul tufelor, m-am rugat scurt, am ridicat apoi mâinile mele spre cer și am spus : „Doamne, Dumnezeuul meu, eu fac cum mi-ai poruncit Tu și dedic acest teren spre slava Numelui Tău. Amin.”

Proprietarul, cu care am vorbit în ziua următoare, nu voia să vândă terenul în cauză. El posedă pentru terenul acela un proiect-gigant pe care urmau a fi construite ateliere, birouri și săli de expoziții. El mi-a spus: „Îmi pare rău, dar eu nu pot să vă vând terenul.” Pentru mine, explicațiile lui erau convingătoare, dar eu trebuia să-i răspund : „Să nu uitați, Dumnezeu a pus mâna pe acest loc.” Cu aceasta se rezolvase deocamdată această problemă. În mine era o pace cerească; refuzul lui nu putea să zguduie sub nici o formă credința mea. Eu știam că această problemă nu se afla în mâinile mele, ci în mâinile Lui, pentru că nu era hotărârea mea, ci a Lui. Eu nu pot să-mi aduc aminte să fi purtat vreodată o credință mai fericită în inima mea ca atunci. Era o siguranță absolută în mine și o încredințare că totul se va împlini exact așa cum a vorbit Domnul. Eu așteptam pur și simplu. Exact trei săptămâni mai târziu, telefonul sunase înainte de ora opt dimineața. Bărbatul de la capătul celălalt al firului zicea : „Domnule Frank, eu trebuie să vă vând terenul. Putem să ne ducem deja săptămâna aceasta la notariat?”

În data de 12 august 1976 a fost încheiat contractul de cumpărare. Eu nu mă rugasem lui Dumnezeu niciodată ca El să călăuzească inima acestui bărbat, pentru că știam că o va face. Chiar atunci când unii își puneau așa de mari speranțe în anul '77, noi ne aflam în toiul construcției. Mai întâi a fost planificată construirea unei singure clădiri. Pe când mare parte din construcție era terminată, fratele Schmidt m-a întâmpinat pe terenul de construcție și mi-a spus : „Frate Frank, clădirea nu ajunge nici pentru jumătate din vizitatorii care vor veni.” Amândoi ne-am văzut apoi de drum, dar cuvintele lui nu îmi dădeau pace. Gândul dacă nu va trebui să mai construim o clădire nu mi-a mai ieșit din minte. Eu ajunsesem într-o încleștare interioară, pentru că era vorba despre o hotărâre mare pe care trebuia s-o iau, iar în privința aceasta Domnul nu-mi mai vorbise nici un cuvânt. Astfel, am căutat fața Domnului cu o strigare a inimii în rugăciune. Am făcut un lucru pe care nu obișnuiam să-l fac: în timp ce mă aflam pe genunchi, am luat Biblia mea în mână, am așezat-o înaintea mea și am zis : „Doamne, eu trebuie să iau o hotărâre pentru care nu pot să-mi asum nici o răspundere. Dacă este voia Ta să fie construite două clădiri, atunci fă-mi de cunoscut această problemă.” Deși pentru mintea mea era limpede că despre aceasta nu scrie nimic în

Biblie, eu totuși așteptam un răspuns din partea Domnului. Eu am deschis Biblia, iar ochii mei au căzut pe versetul 7, din 2 Cronici cap.14 : „... *Au zidit, dar, și au izbutit.*” Ceea ce am simțit la o astfel de întâmplare nu pot să descriu în cuvinte. Eu am înțeles imediat că acolo nu era vorba despre o clădire, ci despre mai multe clădiri. În ziua următoare am luat legătura cu Oficiul de construcții și am primit aprobarea pentru clădirea a doua, fără a mai prezenta noi planuri pentru obținerea autorizației de construire. Astfel, se împlinise literal și practic pasajul în care se spunea că construcțiile au fost executate cu bucurie și date în folosință. În aceste două clădiri ale misiunii se află tipografia, locațiile pentru birouri, încăperi în care se pregătesc broșurile pentru expedierea lor, spațiile de cazare pentru găzduirea vizitatorilor și apartamentele. De fapt, s-a întâmplat că Domnul nu a ajutat numai în chip spiritual, prin călăuzire, ci și în domeniul material, cu ceea ce era necesar pentru realizarea acestui proiect.

Învățăături stricăcioase

Atunci când ne-am așteptat la o lucrare deosebită din partea Domnului, Satan a lovit într-un fel de neînțeles pentru noi în timpul acela. Orice

cititor al Bibliei știe că el și-a vărsat ura sa împotriva poporului Israel, a conducătorilor săi, și, mai ales împotriva proorocilor care purtau Cuvântul Domnului. Ierusalimul a fost ținta loviturilor satanice de când Dumnezeu l-a ales. Nici un oraș din lume nu a fost distrus de atâtea ori. Chiar și acum la sfârșit, Dumnezeu îl face o piatră grea pentru toate popoarele – Zaharia 12 :3. Deci, să nu ne mirăm dacă Satan se folosește de toată puterea sa pentru a aduce Bisericii o cât mai mare pagubă posibilă. Dar, chiar porțile iadului nu o vor birui.

Un lucru demn de menționat este acela că, în ultimul timp, unii predicatori care vestesc învățături deviaționiste, susțin că descoperirea celor șapte tunete a început să se desfășoare începând din anul 1979. Ei spun că jumătatea de oră despre care se vorbește în Apocalipsa 8:1 ar fi început în anul 1963 și s-ar fi încheiat în anul 1983. Ei au vrut să îmi explice că Domnul și-ar fi întrerupt tăcerea abia la sfârșitul anului 1983, dar în tot acest timp ei spun că în anul 1979 ar fi primit descoperirea despre pecetea a șaptea, despre cele șapte tunete și tot ce face parte din aceste teme.

Aceste erezii care sunt răspândite nici nu pot fi enumerate. Eu sunt îngrozit de ce s-a putut face din acest Mesaj și din Cuvântul lui Dumnezeu. Textele biblice și citatele fratelui Branham au fost falsificate

și răstălmăcite cum nu se poate mai rău. Dacă eu resping cu fermitate aceste lucruri, mi se spune că eu aș fi singurul din frații recunoscuți pe plan internațional, care nu acceptă aceste “descoperiri adânci.” Se spune că eu aș fi pierdut ocazia venirii Mirelui la Mireasa Sa conform Matei 25, care, conform acestor învățături, ar fi deja unită cu El, devenind astfel Mireasa Lui, așa cum El a devenit Mirele ei. La fel, se spune că nu aș fi observat că învierea morților a avut loc deja. Se pretinde că mormintele simbolizează denomi-națiunile moarte din care au ieșit credincioșii; Se mai spune că nu am trăit nici răpirea, care ar fi avut loc în prezența unui “ nor de martori.” Această desfășurare greșită și tragică a început la sfârșitul anilor '60 și a fost continuată mai târziu într-o formă modificată. Tot timpul s-au ridicat bărbați cu tâlcuiri noi, dar de fiecare dată erau aceleași duhuri în lucrare. Numai din diferitele tâlcuiri despre tunete, care au fost răspândite și învățate, rezultă o încurcătură fără remediu. În același timp, fiecare învățător al tunetelor, îl acuză pe celălalt de tâlcuirea greșită a tunetelor. Apărătorii învățaturii „Parusiei” afirmă că Hristos ar fi venit pe Pământ în data de 28.02.1963 și că acum ar fi prezent aici. Aici avem de a face cu aceiași bărbați care au prezis venirea Domnului, mai întâi pentru anul 1973, și apoi, cu cea mai mare

insistență, pentru anul 1977. În legătură cu aceasta putem spune clar că: El este și azi prezent în același fel cum era prezent de Rusalii printre cei credincioși.

Domnul ne-a dat făgăduința că ne va lua acolo unde este El și ne-a dat asigurarea prezenței Sale acolo unde sunt adunați doi sau trei în Numele Său. El a spus : „Eu voi fi cu voi până la sfârșit.” Acest Cuvânt va rămâne valabil până la venirea lui Hristos. La venirea Sa, întreaga Mireasă se va întâlni cu Mirele ei.

Este evident că nu Duhul lui Dumnezeu îi inspiră pe acești învățători falși. Ceea ce ascultătorii lor nu au putut deosebi până acum este faptul că au de-a face direct cu un duh anticreștin care a tăgăduit și atunci că Isus a venit în trup – 1 Ioan 4 :1-6 – și care tăgăduiește acum că El va veni în trup – 2 Ioan vers.7-11. Astfel de persoane mișună în “mesajul falsificat al timpului de sfârșit”! Cei ce vor să fie ajutați, ar trebui să primească ca ajutor următoarele texte biblice și citate din predicile fratelui Branham. Cuvântul „parusie” înseamnă „sosire”, iar cuvântul „epifanie” este o „apariție”.

El, Domnul, care este prezent acum prin Duhul, va veni trupește. Aceasta este parusia. După ce toți dușmanii vor fi puși sub picioarele Lui, El va apare pentru a ridica Împărăția Sa. Aceasta

înseamnă „epifanie”. În limba greacă, cuvintele parusie și epifanie sunt menționate în mai multe locuri în care se vorbește despre această temă.

Cel ce spiritualizează venirea lui Hristos a căzut în aceeași înșelăciune ca mulți alții din trecut și din prezent, de la Augustin și până la martorii lui Iehova. Un astfel de om nu cunoaște nici Biblia și nici Mesajul. Așa de sigur cum Isus Hristos a înviat trupește și S-a înălțat la cer, la fel de sigur El va veni din nou trupește. Fratele Branham a învățat la fel. Aceasta o confirmă cele două citate din anul 1965 : „...Totul, Mireasa, Trupul, vor fi cuprinși într-o singură persoană – Isus Hristos, la revenirea Lui trupească .” (Hristos descoperit în propriul Său Cuvânt, 22 august 1965).” “ Așa cum cred toți, și eu cred în Împărăția de o mie de ani împreună cu Hristos, pe Pământ, și în revenirea trupească a Domnului Isus pentru a lua trupește la Sine, un popor slăvit și curățat prin sângele Lui.” (Unirea invizibilă a miresei, 25 Noiembrie 1965.)

Cel înviat a spus în Luca 24 :39 : „*Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți : un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.*” Isus nu este un mit, nici o explicație imaginară, ci El este Dumnezeuul adevărat în persoană, care S-a descoperit ca Domn în chip omenesc. Toma s-a atins de El, a pus mâna lui în

coasta Sa, și a strigat : „Domnul meu și Dumnezeuul meu.”

Așa cum a fost prezentat în nenumărate rânduri, același Isus care a înviat și S-a înălțat la cer, va veni așa cum a plecat. Cel ce tăgăduiește acest adevăr, nu e născut din nou, ci a căzut într-o exaltare religioasă. Atunci când Domnul va veni ca Fiu al Omului, totul va fi ca un fulger care luminează de la est spre vest. (Matei 24 :27) Atunci se va împlini Matei 24 :40+41 : „*Unul va fi luat, iar altul va fi lăsat.*” În timpul acela se va mai împlini ce este scris în 1 Corinteni 15 :52-54 : „Într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor, să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini Cuvântul care este scris : „*Moartea a fost înghițită de biruință.*”

Observăm, deci, că morții vor fi înviați în neputrezire, iar noi vom fi transformați. Este un lucru sigur că acest eveniment încă nu a avut loc. Până acum încă, toți se află aici pe Pământ. Chiar și cele scrise în 1 Tesaloniceni 4 :13-18, se vor împlini literal. Cum pot unii frați să afirme că Domnul a

venit în anul 1963, deși fratele Branham a subliniat până la sfârșitul vieții lui că el așteaptă venirea Domnului?

În ziua de 25 iulie 1965, el a predicat despre Atracția de pe munte, salutând multe comunități locale prin transmisie telefonică, subliniind mai ales că toate aceste comunități așteaptă venirea Domnului. El se include personal împreună cu comunitatea sa în această așteptare a revenirii Domnului, prin cuvintele următoare : „Noi, comunitatea de aici, din capelă, suntem adunați în seara aceasta ca și voi din celelalte comunități, așteptând venirea Domnului. Tată ceresc, noi Te rugăm ca Tu să-L trimiți curând Bisericii Tale.”

În predica „Unirea invizibilă” din 25 noiembrie 1965, el spune : „Noi așteptăm venirea Domnului deja în generația aceasta.” Venirea a doua a lui Isus Hristos va fi așa cum a fost prima venire, un eveniment foarte puternic.

Judecătorul

Este adevărat că deschiderea pecetilor a fost un eveniment deosebit, iar apariția norului supranatural de pe munte a precedat acest eveniment. În norul acela Domnul nu S-a descoperit ca Fiu al Omului, ci S-a arătat ca Judecător. Ca Fiu al omului, El S-a

făcut de cunoscut prin slujba profetică a fratelui Branham, în timpul multor ani. De mii de ori el L-a văzut în prezența Stâlpului de foc în timp ce se ruga pentru cei bolnavi. Să-mi fie permis să citesc din nou două pasaje în care fratele Branham descrie evenimentul puternic din 28 februarie 1963 : „Ei au făcut clișeul (fotografia), nu noi. El stă acolo ca cel mai înalt Judecător și ne arată că El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Ce mod de a Se prezenta pe Sine !” (Răsăritul soarelui, 18 aprilie 1965)

„Ceva mi-a spus : „Întoarce-o corect! Eu mă gândeam: ”Eu o privesc corect.” Mi s-a spus: “Întoarce-o spre dreapta!” Poate că vocea vrea să spună : „Învârte-o spre dreapta.” Când am făcut lucrul acesta, aceasta a reprezentat, după cum vedeți, Capul lui Hristos, la vârsta de 33 de ani, așa cum L-a pictat Hoffman. Priviți aici : Voi vedeți barba Lui închisă, fața Lui, ochii Lui, nasul, etc. Vedeți dumneavoastră cum apare părul Lui aici în partea aceasta ? El este înconjurat de această perucă albă, adică de îngeri, ca să arate că mesajul care Îl prezintă ca fiind Dumnezeu, este adevărat. El este Judecătorul suprem al Universului. Judecătorul cel mai înalt al cerului și al Pământului. El este Dumnezeu. Nimic altceva decât Dumnezeu!” (A

face o slujbă lui Dumnezeu fără voia Lui - 27 noiembrie 1965)

A fost un eveniment foarte puternic, iar noi am primit, prin descoperirea peceților, o privire mai adâncă în tainele lui Dumnezeu. Am înțeles noi de ce S-a descoperit Domnul acolo ca Judecător, înainte de a fi descoperite pecețile și că prin aceasta a început judecata în casa lui Dumnezeu ? Judecata nu este numai condamnare, ci și o punere la punct a tuturor lucrurilor, o sentință. Ceea ce a fost predicat de la deschiderea peceților are caracter definitiv. Noi vom fi judecați conform Cuvântului care ne-a fost predicat de atunci încoace și care ne-a fost descoperit pe deplin.

Așa cum procedează orice judecător prin hotărârea căruia se sfârșește disputa între părți, tot așa Domnul a vrut să spună, atunci când a apărut ca Judecător pe cer : „Eu pronunț acum ultimul Cuvânt!” Din timpul acela încoace, s-a încheiat orice târguială și discuție asupra temelor biblice. El, ca cel mai înalt Judecător, ca Judecătorul Legământului, a pronunțat dreptatea. El nu putea să dea dreptate celor care discută și se ceartă pe tema lucrurilor biblice și care se opun unul altuia. Din contră, toți trebuie să accepte ca absolut ceea ce a vorbit El. Nu mai e nevoie să avem discuții asupra Cuvântului, ci doar să acceptăm Cuvântul. De câte ori nu a pomenit fratele

Branham că anumite lucruri au fost descoperite abia după deschiderea pecetilor, lucruri pe care nici el nu le-a știut mai înainte! Domnul i-a trimis în diferite epoci pe proorocii Lui, care au repus pe sfeșnic anumite adevăruri. Credincioșii din fiecare epocă vor fi judecați conform cu Cuvântul care le-a fost descoperit și predicat. Dar acum, la sfârșitul timpului de har, El S-a descoperit personal, descoperindu-Și în totalitate și planul Său de mântuire.

A trecut timpul în care un credincios să-i judece pe ceilalți. Acum, trebuie ca fiecare să se judece singur, conform Cuvântului care ne-a fost adus.

În Ioan 12:48, Domnul ne spune : „*Cuvântul, pe care L-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.*” Același lucru ar spune Domnul și astăzi. Cel ce se judecă aici, nu va mai fi judecat acolo. Dar cel care îi judecă pe alții, judecata lui exprimată asupra altora, îl va condamna în ziua aceea. (Romani 2:1)

Noi nu mai putem răspândi acum cunoștințe proprii și să ne ținem de ele, ci trebuie să ne supunem lui Dumnezeu și Cuvântului Său în toate lucrurile. Cei ce pretind că Domnul a revenit în data de 28 februarie 1963, nu au înțeles ce s-a întâmplat cu adevărat. Evenimentul acela a constituit debutul ultimei faze, dar nu a însemnat sfârșitul timpului de har.

O parte a planului Său

Cel ce privește înapoi, nu poate păși înainte! Pe de o parte, trecutul trebuie rezolvat înainte să ne ocupăm de viitor. Pentru că se insistă totdeauna asupra anului 1979, vechi amintiri îmi revin în memorie. Ceea ce nu am vrut să admit atunci, azi se arată tot mai clar : Satan a vrut să mă înlătore, adică, să mă oblighe să încetez cu predicarea Cuvântului. Asta nu i-a reușit, și din cauza aceasta el caută și în continuare, sub orice formă, să mă împiedice să predic. Aceia ce cad în plasa manevrelor sale înșelătoare deviază de la Cuvânt, iar el îi poate duce de nas fără probleme, pentru a-i zăpăci.

Aceleași duhuri religioase de rătăcire care au fost active aici, la noi, și-au continuat “neobosit” lucrarea lor distrugătoare pretutindeni. Acei oameni care s-au lăsat înșelați, vorbesc deschis și-mi spun : „Tu nu ai dreptul să mai predici.” Alții afirmă : „Tu nu ai, de fapt, nimic de predicat, pentru că tu nu predici lucrurile nou descoperite!” Ei mai spun : „Voi v-ați oprit pe loc, dar noi mergem înainte!” Întrebarea este numai: În ce direcție? Eu nu pot să mă cert cu oamenii care sunt dominați de duhuri rele și care se simt bine în starea aceasta, dar nici nu pot să tac în privința acestor lucruri. Pe mine mă

interesează lucrarea lui Dumnezeu, de care sunt răspunzător și pentru care trebuie să dau socoteală. Dacă se discută acum anumite lucruri, asta se întâmplă numai din cauză ca să știe toți că atacurile dușmanului, în fond, nu sunt îndreptate împotriva mea, pentru că eu nu am făcut rău nimănui. Ura Satanei se îndreaptă împotriva acestei slujbe pe care Dumnezeu a rânduit-o. Ținta urii mortale a Satanei este Mesajul divin pe care l-ar distruge cu plăcere. De aceea, el se aruncă împotriva celui care poartă acest Mesaj. Nu a fost Satan acela care, de la Cain încoace, a vărsat tot sângele proorocilor, de la Abel până la Zaharia? De ce? Numai pentru că ei erau purtători ai Cuvântului! Amin. Ce pot să fac eu împotriva faptului că Domnul m-a chemat cu glas auzibil în slujba Sa? Cu ce sunt eu de vină dacă Domnul mi-a vorbit de câteva ori? Eu nu am avut nici o influență asupra acestor lucruri! Ce a putut face fratele Branham dacă Domnul i-a poruncit să depoziteze hrana? Ce pot eu să fac dacă El m-a însărcinat ca s-o împart? Fratele Branham a vorbit deseori despre depozitarea hranei. În predica „Domnilor, acesta este timpul?”, din 30 decembrie 1962, el a spus : „Eu am lucrat cât am putut de bine, conform vedeniilor și visurilor. Eu am depozitat hrană pentru ei cât am putut.”

Dar niciodată el nu pomenește faptul că Domnul l-ar fi însărcinat ca s-o și împartă. Ce armonie! Numai Dumnezeu poate să rânduiască totul așa desăvârșit. Eu nu am nevoie să inventez ceva, indiferent ce ar fi aceasta.

Informații despre experiența trăită de mine în 2 aprilie 1962 și despre vizita mea la fratele Branham, au fost publicate deja la începutul anului 1963 de către editura „Mai multă lumină”, ediția a VI-a din anul 37 al editurii. În cei trei ani dinaintea plecării sale la Domnul, oamenii ar fi avut timp suficient ca să-l întrebe pe fratele Branham despre aceste lucruri. De altfel, din partea noastră, frații Russ și Schwill au discutat, în decembrie 1974, cu cei doi frați din SUA, Woods și Sothmann, frați care au fost prezenți la discuția purtată cu fratele Branham în Jeffersonville.

Prin proorocul Amos, Dumnezeu a spus în cap. 8 :11 : „Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului.”

Eu sunt așa de mulțumitor lui Dumnezeu pentru faptul că fratele Branham a confirmat pe baza descoperii divine chemarea mea la slujbă din data de 2 aprilie 1962, spunând : „Așteaptă cu împărțirea hranei, până când vei primi și restul care face parte

din această lucrare!” În timpul acela, eu nu înțelegeam spusele lui, dar nici nu îndrăzneam să mai întreb ceva. Eu m-am întors trist pentru că eu mă așteptam deja să încep slujba, iar acum trebuia să mai aștept. A fost greu pentru mine în cei trei ani de așteptare, însă Domnul știe când El dă o făgăduință, și numai El hotărăște când aceasta va fi împlinită. Confirmarea unei însărcinări constă în realizarea acesteia.

Cu ocazia vizitei mele în Edmonton – Canada, la începutul anilor '70, un frate a venit la mine și mi-a spus : „Frate Frank, slujba ta are un asemenea efect în întreaga lume, încât ar trebui să fie găsită în Sfânta Scriptură.” În timpul acela, în toate călătoriile mele, adresa de contact pe care o lăsam era cea din Edmonton, iar fratele acesta și echipa sa de lucru, trimiteau predicile în limba engleză în număr mare în toată lumea. Atunci când el mi s-a adresat cu întrebarea aceasta, eu am respins ideea și am spus : „Frate, eu fac numai ceea ce mi-a poruncit Domnul, dar în Biblie nu există nici o indicație pentru slujba mea, ci numai pentru slujba fratelui Branham.”

În dimineața următoare, abia 12 ore mai târziu, am auzit vocea tare și limpede a Domnului, care a zis: „*Robul Meu, Eu te-am rânduit conform Matei 24 :45 ca să împarți poporului Meu hrana.*” Eu pot

să spun doar: Ce este omul ? Cine sunt eu încât Domnul s-a îndurat de mine? Așa cum spune apostolul Pavel, El cheamă pe cineva care nu înseamnă nimic în ochii lumii, pentru ca Lui să-I revină toată slava.

Slujba lui Ioan Botezătorul a fost fondată biblic și confirmată mai ales de Domnul Isus. În Marcu 1 :1-3 este o referință la Isaia 40:3 și Maleahi 3:1. În Matei 11:10, Domnul Isus spune: „Căci el este acela despre care s-a scris: *„Iată trimit înaintea Feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.”*

Domnul Isus a început slujba Sa în Nazaret arătând locul din Isaia 61 care se referea la El. (Luca 4:17-21) Explicarea Sa: „Astăzi s-a împlinit această Scriptură!” este cunoscută tuturor. Indiferent dacă era vorba de proorocie sau făgăduință, ambele au fost dovedite prin împlinirea lor. Dumnezeu a avut întotdeauna bărbați, care au folosit Cuvântul potrivit, la timpul potrivit, în contextul potrivit. Așa cum a putut arăta apostolul Pavel, apostolul Neamurilor, spre Isaia 49 :6 și alte locuri, așa a arătat fratele Branham spre Maleahi 4 :5 și alte texte biblice care se refereau la slujba sa.

Același lucru trebuie să fie și acum pentru că este vorba despre continuarea desfășurării și dezvoltării istoriei mântuirii. Eu nu știam nimic despre așa ceva și, inițial, am respins gândul fratelui

canadian. Dar, dacă slujba mea nu ar fi fost întemeiată biblic, atunci nici nu ar fi fost o slujbă biblică, nu e așa? Dumnezeu a rânduit în Biserică diferite slujbe ale Cuvântului. Lui nu-I pare rău de o chemare făcută prin vocea (gura) Lui. Chemarea aceasta este irevocabilă. (Romani 11:29) Despre împărații lumii citim că Dumnezeu îi pune și îi schimbă din slujbă. (Daniel 2:21) Dar El nu a retras niciodată vreunui om însărcinarea pe care El singur i-a încredințat-o. Pentru că noi avem a face cu Dumnezeu, trebuie să și respectăm hotărârile Lui. Cel ce citește Matei 24 nu va putea să treacă cu vederea că aici este vorba, în principal, despre timpul sfârșitului. De la vers. 42 până la 44, ni se spune să fim în treji, pentru că Fiul omului va veni într-un ceas când nu ne așteptăm. În vers. 45, Domnul vorbește despre robul credincios care împarte hrana la timpul potrivit. În versetul 46, El îl numește “fericit” pe aceasta, dacă la întoarcerea Sa îl va găsi făcând așa. În vers. 47 scrie: „Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile Sale.” Aceasta este restituirea totală. Totul este rânduit, chiar și cronologic. În cap. 25 este vorba despre venirea Mirelui și despre fecioarele înțelepte, care vor intra cu El la nunta Mielului. Ele sunt acelea ce au fost umplute cu Duhul Sfânt, cărora le-a fost descoperit Cuvântul Domnului, și prin aceasta Cuvântul Lui a

devenit pentru ele o mană proaspătă. În același timp, ele își umplu vasele cu untdelemn. Mana căzută din cer era hrana pentru Israel în timpul călătoriei lor. Ei au primit și Duhul Său, iar setea lor a fost astâmpărată.

În Neemia 9:20 scrie: *„Le-ai dat Duhul Tău cel bun ca să-i facă înțelepți, n-ai îndepărtat mana Ta de la gura lor și le-ai dat apă să-și potolească setea.”*

Ca mărturie veșnică, această mană a fost pusă într-un vas de aur în interiorul chivotului. (Evrei 9:4.) Dumnezeu ne-a dăruit acum ca hrană spirituală mana Sa cea ascunsă prin descoperirea tuturor tainelor din Cuvântul Său. Această făgăduință este valabilă numai pentru biruitori, (Apoc. 2:17) și poate fi primită numai de aceștia. Numai ei singuri sunt cei ce au urechi ca să audă ce spune Duhul Bisericilor. Poate că fratele din R.D.G. a avut dreptate când s-a exprimat de curând că slujba robului credincios va fi numai pentru fecioarele înțelepte. Ce va fi însă dacă va avea dreptate și cel care a zis: „Dacă fratele Frank are o însărcinare de la Dumnezeu, atunci, cu toții am păcătuit împotriva Duhului Sfânt”? Merită să cugetăm la aceasta! Toți acei ce au fost binecuvântați ani de-a rândul, iar apoi s-au lăsat târâți în rătăcire, trebuie acum să-și liniștească conștiința argumentând pe considerentul că

însărcinarea mi-a fost retrasă, și asta, doar pentru a se vedea bine în proprii lor ochi și pentru a-și motiva propriul lor fel de a lucra. Înaintea lui Dumnezeu, aceasta va fi descoperită ca o autoînșelare.

Pentru că slujba aceasta se desfășoară în simplitate, ea va fi recunoscută numai de aceia care nu și-au făcut închipuiri proprii. Cel ce împarte hrana nu trebuie să producă o atmosferă deosebită, ci trebuie să astâmpere foamea oamenilor. Poporul va fi adunat după îndemnul : „*Strânge poporul Meu...*” Poporul se adună în prezența Domnului pentru a fi hrănit. Domnul Isus a poruncit celor ce au primit pâinea din mâna Sa : „Dați-le voi să mănânce!” Matei 14:15-21. Pentru noi, Cuvântul ieșit din gura Domnului este hrana curată pentru timpul acesta.

Din perspectivă dumnezeiască

Sfânta Scriptură ne relatează de la început despre bărbați ai lui Dumnezeu care au avut o responsabilitate și o slujbă. Privitor la ei, ne sunt descrise atât lucrurile bune, cât și cele negative, faptele lor de eroism, dar și slăbiciunile lor. Nimeni nu poate să se oprească la David și să respingă psalmii lui sau să se îndoiască de ceea ce el a vorbit în Numele Domnului, pentru motivul că el a făcut și

fapte care nu erau corecte. Dacă Dumnezeu s-ar fi gândit astfel, atunci El ar fi trebuit să-i condamne pe toți slujitorii Săi. Deși proorocii cărora le-a vorbit Cuvântul au fost doar oameni, ei au fost numiți dumnezei (Psalmul 82:6; Ioan 10:35). Toți trebuie să facă deosebirea între vasele pământești și conținutul dumnezeiesc pe care îl poartă aceste vase. Acest lucru este valabil până astăzi.

În 1 Cronici 21:1 citim, de exemplu, despre David : „*Satana s-a sculat împotriva lui Israel și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israel.*” Noi am putea întreba : „Ce a fost așa de grav în toată povestea asta?” Gravitatea lucrului a fost că el a fost influențat de Satan și aceasta înseamnă că el a procedat pe baza unei inspirații false. Deși el era un prooroc, el s-a lăsat ațâțat și înșelat. Din grădina Eden încoace, știm că dușmanul umblă cu mult rafinament și înșelăciune. Dacă se potrivește în conceptul său, el se folosește chiar și de Cuvânt, numai folosindu-l greșit și răsucit. După ce David recunoscuse că a păcătuțit, el a strigat : „...*Am săvârșit un mare păcat, căci am lucrat cu totul ca un nebun.*” (vers. 8). Fiind prooroc, el știa că descoperirile vin spontan prin inspirație. Dar, aici el a aflat că inspirația poate veni și din partea opusă, putând provoca pagube mari poporului lui Dumnezeu. Așa cum am citit, Satan se ridicase

împotriva poporului Israel și a început cu cel aflat pe poziția cea mai înaltă pentru a putea să-și facă lucrarea.

De mult timp, Satan se ridică împotriva Bisericii, dar tot timpul el se folosește de persoane cu putere de influență. Petru primise o inspirație falsă, spontană, pe care Domnul a corectat-o pe loc, spunând : „*Înapoia Mea, Satano, tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.*” Cuvintele lui Isus „...*Gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor*” sunt de cea mai mare importanță. Noi trebuie să înțelegem că în spatele argumentelor plauzibile, omenești, poate să se ascundă Satan. El a promis Evei înțelepciune. Dar, conform Iacov 3 :14-18, există o înțelepciune pământească, omenească, care este numită, în același timp, înțelepciune drăcească.

Acolo unde Satan influențează capul și gândirea umană, se formează inspirații false. Urmărilor – cearta, invidia și dezbinarea - se pot constata fără mare greutate. Aici se vede ce fel de duh este în lucrare. Duhul lui Dumnezeu produce înțelepciune divină, curată. (Iacov 3 :17+18): „*Înțelepciunea care vine de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de*

înduplecat, plină de îndurare și roduri bune, fără părtinire și nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.”

Bărbații lui Dumnezeu au trăit atât biruințe, cât și înfrângeri, au primit laudă, dar li s-au făcut și reproșuri. Dar toate acestea au slujit spre binele lor, iar ei au fost întăriți și au mers mai departe pe drumul lui Dumnezeu. În toate acestea ei nu trebuiau să se justifice înaintea oamenilor, ci numai înaintea lui Dumnezeu. Au fost și oameni care au vrut să-i tragă la răspundere, așa cum au făcut prietenii lui Iov. Dar nu ei, ci el avea dreptate. El a zis : *„Până când îmi veți întrista sufletul și mă veți zdrobi cu cuvântările voastre? Iată că de zece ori m-ați batjocorit; nu vă este rușine să vă purtați așa? Dacă am păcătuit cu adevărat numai eu sunt răspunzător pentru aceasta.”* Iov 19:2-4

Nu rezultă chiar și din relatarea despre Iov că Satan s-a aruncat cu toată ura împotriva lui, așa încât chiar și soția lui l-a sfătuit să moară? Spre mângâierea noastră, ni se spune să privim la sfârșitul pe care i la pregătit Domnul lui Iov : *„Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul și cum Domnul este plin de milă și de îndurare.”* (Iacov 5:11).

Mânia lui Dumnezeu s-a aprins, însă, împotriva prietenilor care îi îngreuiaseră viața, iar la sfârșit Iov a trebuit să mijlocească pentru ei, căci altfel Dumnezeu s-ar fi socotit cu ei. Un slujitor al lui Domnului stă în picioare sau cade numai pentru Domnul său și nu pentru altcineva, nu pentru o femeie, pentru o familie sau biserică, ci numai pentru Domnul care l-a rânduit pentru slujba Sa. Pavel scrie sub călăuzirea Duhului Sfânt : „*Cine ești tu care judeci pe robul altuia ? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său.*” (Romani 14:4) „Totuși va sta în picioare, căci Domnul are putere ca să-l întărească ca să stea.”

Eu sunt convins de apropiata venire a lui Isus Hristos și cred în alegerea dinainte a lui Dumnezeu. El cunoaște toate lucrurile. În anii trecuți s-a văzut cum aceste duhuri rele îi pot domina pe oameni. Aceste duhuri sunt religioase, iar oamenii se cred a fi fără nici un cusur moral. De aceea, ei sunt convinși că ungera Duhului îi inspiră. Ei trăiesc o mare bucurie și un sentiment de încântare după ce au făcut o pagubă și o spărtură mare. Ei nici nu se gândesc la faptul că în ei s-ar putea găsi vreo greșală; ei cred că sunt sfinți și sinceri în toate privințele. Dar ei nu bagă de seamă că n-au adus nici măcar un suflet la Domnul, ba mai degrabă, ei lasă în urma lor o mulțime de suflete ucise. A sosit

timpul să folosim un limbaj clarificator. Eu fac parte din categoria oamenilor care lasă totul în seama lui Dumnezeu, pentru a nu spune decât minimul posibil. Numai El poate să călăuzească inimile, să schimbe situația și pe oameni.

Nu trebuie să fii foarte deștept ca să știi că orice problemă care intervine în sânul unui cuplu, nu poate fi rezolvată decât de cuplul respectiv. Oricine știe că aceste probleme de ordin familial se rezolvă în cadrul familiei. Tot așa, toți trebuie să știe că problemele Bisericii nu trebuie să ajungă în public, ci trebuie rezolvate acolo unde s-au produs. Cei ce nu respectă acest ABC al conduitei, nu au înțeles încă nici cele mai elementare lucruri. Noi trăim într-o vreme a scandalurilor și nici chiar Biserica nu este la adăpost de duhul veacului acestuia. După ce atâtea lucruri au fost trâmbițate în public, în scris și verbal, mie nu-mi rămâne nici o altă alegere decât să amintesc câteva întâmplări, chiar dacă mulți dintre noi vor avea probleme în a admite că aceste lucruri s-au întâmplat în mijlocul lor. Dacă aș tăcea mai departe, atunci m-aș încărca cu o vină mare.

Așa cum am amintit mai înainte, fiecare om, de la Adam și Eva încoace, este expus la două influențe diferite, și, de aceea, noi trebuie să verificăm totul cu Cuvântul. Atunci când Adam a crezut-o pe Eva și a

lucrat după cum i-a cerut ea, el a ajuns sub puterea lui Satan.

Domnul Dumnezeu vorbise către Adam. Satan, șarpele cel vechi, s-a apropiat de Eva și a amăgit-o. După aceasta, ea l-a păcălit pe Adam. Lucrul acesta l-a avut în vedere apostolul Pavel atunci când a interzis femeilor să învețe Cuvântul și să se ridice deasupra bărbatului. (1 Timotei 2:11-14) Simpla teamă că ele ar putea cădea mai repede sub o influență falsă, l-a determinat pe apostolul Pavel să scrie acel sever avertisment din 1Corinteni 14:34-36: *„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia Cuvântul în ele.”* Apostolul Pavel avea și în acest punct pe Așa vorbește Domnul. El a întărit cele spuse deja, prin cuvintele următoare : *„Dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului.”*

Astăzi lucrurile stau invers: femeile care se cred duhovnicești râd de acest Cuvânt. Ce fel de ungere este deci asupra lor?

Orice credincios trebuie să admită că el s-a înșelat deseori și că nu a evaluat și așezat corect unele lucruri. Așa cum a subliniat fratele Branham, întotdeauna există un pericol la oamenii care posedă un dar: pericolul inspirației false. Cei în cauză nu pot face nimic împotriva acestor situații. De aceea, noi

trebuie să fim vigilenți. Dar nu doar despre aceasta este vorba aici. Este vorba despre oameni care cu bună știință pregătesc ceva propriu. În supraaprecierea lor, ei cred că ar fi prins în gândul lor voia lui Dumnezeu, dorind să-i vină lui Dumnezeu în ajutor. Ei știu că prezintă, de fapt, gândurile lor și totuși, ei le prezintă ca „Așa vorbește Domnul”. O inducere în eroare mai gravă față de Biserica Dumnezeului celui viu nu există. În Ziua Judecării, eu nu aș sta în papucii unui om care minte poporul lui Dumnezeu în mod voit.

Fratele Branham pomenește deseori că a fost rugat să-i învețe pe oameni cum să facă ca să primească darurile Duhului. Este necesar ca acei ce vor să pună în acțiune aceste daruri duhovnicești să primească o învățătură biblică aprofundată despre folosirea practică a darurilor.

Mai întâi, trebuie să recunoască toți cei interesați că în Noul Testament nu există proorocițe, apostolițe, evangheliste, învățătoare și păstorițe. Aceste slujbe nu există la genul feminin. Pentru surori există numai posibilitatea de a poseda darul proorociei, al vorbirii în limbi și al tălmăcirii limbilor. Aceste trei daruri trebuie cercetate înainte de a fi primite, pentru că sunt daruri venite prin inspirație.

În Noul Testament există numai o singură femeie care s-a dat drept proorociță (Apocalipsa 2 :20) și aceasta a fost comparată cu Izabela. Ea s-a dat drept învățătoare și astfel stătea în contradicție cu rânduielile Bisericii nou-testamentale. O femeie nu are dreptul să ia Biblia în mână pentru a învăța pe cineva. Dacă bărbații stau liniștiți și se lasă învățați de către o femeie, atunci ei sunt deja sub influența lui Satan. Despre Izabela, soția lui Ahab, se spune că s-a ocupat cu vrăjitoria. (2 Împărați 9 :22)

Apostolul Pavel scrie galatenilor: „*Cine v-a fermecat?*” Proorociile false au același efect ca și vrăjitoria și descântecul. Fără să-și dea seama de aceasta, oamenii ajung sub un blestem și ei pot primi eliberarea abia după ce și-au dat seama și au recunoscut starea lor, cerând ca cineva să se roage pentru ei.

Un Cuvânt al Atotputernicului

Îmi este greu să scriu despre evenimentul următor, dar nu am de ales. În ziua de 16 iunie 1979, mă aflu pe insula daneză Fano. După toate cele întâmplate la începutul lunii mai 1979, viața nu mai avea nici un sens pentru mine. Nimeni nu-și poate da seama de ceea ce simte un om care a primit o

însărcinare de la Dumnezeu, dar care nu vede nici o posibilitate de a o putea efectua!

Încă înainte zorilor, m-am dus în valurile mării, pentru a-mi pune capăt zilelor. Eu mulțumisem Domnului pentru faptul că îmi dăruise prioritatea ca să-L slujesc și L-am rugat să mă ierte pentru tot ce nu a fost corect înaintea Lui și, în îndurarea Sa, să mă primească la Sine.

În deznădejdea mea, eu am strigat : „Doamne, înainte ca să vin la Tine, spune-mi de ce au venit toate acestea peste mine!” În acel moment un tunet puternic a răsunat în dreapta, deasupra mea, așa cum îl poți auzi foarte rar și numai cu ocazia unor furtuni puternice. Dar aceasta nu a fost o furtună, nu a fost un tunet lung, ci un tunet scurt, spontan, care s-a oprit la numai câțiva metri deasupra mea. Eu credeam că sunt lovit de acesta, dar din această lovitură de tunet, Dumnezeu a vorbit cu un ton poruncitor și mânios: „*Pentru că ai ascultat de glasul soției tale!*”

Sfârșitul tunetului a fost totodată începutul vorbirii lui Dumnezeu. Eu am căzut în partea stângă. Apoi m-am ridicat și am venit din nou la mal. Ajuns în camera mea, m-am aruncat pe podea, am deschis Biblia și am citit până când am ajuns la Geneza 3:17, unde scrie: „*Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei*

tale...” Eu am întărit acest eveniment cu „Așa vorbește Domnul” .

Persoana care crede sau spune ceva despre această întâmplare, în Ziua Judecății va da socoteală de cele spuse. Eu Îl chem pe Dumnezeu ca martor al meu. Cei ce cunosc viața fratelui Branham, știu că și el, în deznădejdea adâncă a vieții sale, a vrut să-și ia viața. El a ținut pistolul încărcat îndreptat spre tâmpla sa și a tras, dar glonțul nu a ieșit. Apoi, el a aruncat pistolul în aer și împușcătura s-a produs de la sine.

Eu am vrut ca El să-mi curme viața, deoarece eu n-am avut curaj pentru a o face. Cei ce sunt la curent cu lucrurile petrecute între anii 1976-1979, cunosc multele proorocii exprimate în acest timp. Noi toți aveam impresia că Dumnezeu vorbește pentru că, în decursul anilor, proorociile se împliniseră sută la sută. Eu consideram că Domnul era Cel ce dădea indicații printr-o gură omenească. Pentru ca toți să înțeleagă de ce Domnul mi-a făcut acest reproș groaznic, trebuie să mai amintesc unele lucruri. În proorocia din 5 iunie 1976 se spunea: „Iată, așa vorbește Domnul: robul Meu, cu adevărat Eu te-am pus într-o lucrare mare și am văzut credințioșia și lucrarea ta. Rânduiește-i astăzi pe fratele K. și pe sora R. pentru slujbă, pentru că a sosit timpul când ei să fie puși în slujbă...” Eu

ascultasem proorocia și am rânduitor perechea respectivă pe loc, prin punerea mâinilor. Pentru că prima parte a proorociei era corectă, eu căzusem de acord și cu partea a doua. Dar, în anul 1978, într-o sâmbătă dimineața, spre ora 11, Domnul m-a atenționat cu glas auzibil că proorocia respectivă nu a fost biblică. Dar eu încă nu-mi dădeam seama în totul de ce se întâmplase. Eu mă aflam în birou și am auzit dintr-o dată cuvintele: „*Robul Meu, cercetează Faptele Apostolilor și vezi dacă vreun bărbat a fost rânduitor vreodată pentru slujbă împreună cu soția lui!*” Eu m-am întors spre dreapta, mi-am luat Biblia și am citit Faptele Apostolilor. După numai câteva minute, am știut că un asemenea caz nu a existat. Apoi am discutat cu soția mea despre proorocia respectivă, iar ea mi-a spus: „O, nu! K. nu este chemat la predicarea Cuvântului. El să se încalțe cu cizme de cauciuc și să lucreze pe terenul misiunii. În privința lui R., ea va trebui să ajute la birou.”

Dar ce au a face cizmele de cauciuc și serviciul la birou cu așezarea într-o slujbă? Această înșelătorie, rezultat al gândurilor omenești, a fost prezentată înaintea întregii adunări ca „Așa vorbește Domnul”. Abia mai târziu, soția mea a admis aceasta înaintea mea, spunând: „Când i-am văzut pe R. și K. intrând în sală, mi-a venit gândul să...”

Ce au comun gândurile omenești cu gândurile Domnului? Nu este scris în Isaia 55:8, 9: „*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele. Ci cât sunt de sus cerurile față de Pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.*”

Pentru că tot timpul se vorbea despre o străpungere a Duhului care trebuia să vină, eu am ascultat tot ce mi se spunea. Deși simțeam, câteodată, o respingere interioară directă, totuși, eu nu voiam să fiu acela care să oprească lucrarea lui Dumnezeu și respectam toate indicațiile venite până acolo încât, în acel cunoscut week-end din luna mai 1979, prin aceeași metodă, mie, fratelui Russ și fratelui Schmidt, ne-a fost interzis să mai urcăm la amvon. Din cauza aceasta, am cerut bătrânilor comunității să se așeze împreună cu mine în primul rând. Ni se spusese că Dumnezeu va folosi frați din altă parte pentru a face o curățire aici în comunitate. Nimeni nu îndrăznea să stea în calea „lucrării Domnului”. Noi toți ne așteptam la acele lucruri puternice care nu mai avuseseră loc niciodată și despre care toată lumea trebuia să afle. Pentru că aceste lucruri aveau o asemănare așa de mare cu ceea ce-mi spusese Domnul în iulie 1976: „*Aici vor veni oameni de aproape și de departe...*”, eu am

crezut că acum am ajuns în timpul acela. Așa după cum apostolul Pavel scrie în 1 Corinteni 13, dragostea crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Această dragoste dumnezeiască fusese turnată în inima mea prin Duhul Sfânt. Abia mai târziu am înțeles că aici este vorba despre dragostea de adevăr. Eu plecasem de la convingerea că oricine cheamă Numele Domnului, o face în respect și adevăr. Totuși, noi trebuia să constatăm cum o lucrare de distrugere, fără precedent în istoria Bisericii, își făcuse loc sub cea mai religioasă manta – și asta durează până în ziua de azi.

Cei doi frați „din exterior” s-au supus aceluiași duh înșelător anticreștin, și toți care s-au retras de atunci, stau la fel sub aceeași influență. Cine a putut să-și închipuie că Satan dorea să-și facă drum spre amvon sub pretextul „curățirii” și „sfînțirii”? Eu trebuie să rup tăcerea. Ceasul lui Dumnezeu a sosit, Domnul dorește să se descopere!

Înainte ca să aibă loc curățirea adevărată pe care o poate lucra numai Duhul lui Dumnezeu, trebuie ca mai întâi să fie descoperită murdăria fără margini din Biserică. Toți cei ce sunt sinceri și fac parte din Biserica-Mireasă vor fi convinși de aceasta prin Duhul lui Dumnezeu și conduși la o pocăință adevărată. Aici nu este vorba despre greșeli omenești – pământești, ci despre o murdărie satanică

directă care a pătruns în sufletele oamenilor. Începutul trebuie să aibă loc în suflet, apoi în domeniul duhului până la curățirea și sfințirea deplină a omului care cuprinde și trupul ca Templu al Duhului lui Dumnezeu. Fratele Branham spunea să-I mulțumim lui Dumnezeu dacă se împlinește ceea ce s-a proorocit. Apoi el i-a avertizat pe purtătorii darurilor: „Dacă nu se împlinește, atunci să nu o mai faceți până când va fi ieșit duhul cel rău din voi. Dumnezeu nu minte. El este adevărul de la început.” (Rânduiala în Biserică) În astfel de cazuri nu mai ajută nici un pretext sau scuză, nici chiar lovituri în dreapta și în stânga, ci numai o aplecare înaintea lui Dumnezeu a tuturor persoanelor participante la aceste lucruri.

Starea ce urmează și repercusiunile influenței false sunt descrise de fratele Branham, prin cuvintele următoare: „Printre oamenii cu sentimente cam mișcate, găsim deseori bârfă, discuții negative și tot felul de lucruri nedivine. Frate, acestea sunt ca acidul sulfuric în Biserică, asta este puterea demonică ! Duhurile vin peste bărbați și femei, iar ei merg unii la alții, începând să spună că anumite lucruri nu ar fi adevărate sau corecte, că altele nu sunt bune. Dar, dacă urmărești chestiunea de aproape, atunci se va dovedi că în nouă din zece cazuri, chiar persoana care face vâlvă, este cea cu

care lucrurile nu sunt în ordine. Amin! Dumnezeu urăște neînțelegerea între frați. Există atâtea lucruri satanice, demoni, care lucrează în sufletele oamenilor. Urmăriți însă ce fel de roade poartă ei! Fiți atenți ce fel de viață duc ei! Urmăriți cum se poartă, cum procedează și care sunt scopurile lor.” (predica „Duhuri ademenitoare”)

Acum, să fim sinceri, nu se potrivesc toate acestea sută la sută cu situația creată acum? Nu s-a confirmat sută la sută că demonii lucrează în sufletele oamenilor, așa cum a spus fratele Branham? Cei ce au trăit cu noi anii binecuvântărilor, pot face foarte bine deosebirea. Trebuie să prezint aici descoperirea pe care mi-a povestit-o soția mea chiar înaintea primului sfârșit de săptămână din luna mai 1979.

Ea văzuse sub perna ei un șarpe care se încolăcise acolo, dar ea totuși se culcase fără să-l înlăture, gândindu-se : „Sper că mă va lăsa să dorm liniștită!” Conform relatării ei, nu a fost, însă, cazul: șarpele ieșise de sub pernă, a intrat în gura ei și a lăsat acolo gunoiul lui. Apoi, ea s-a dus la spălător pentru a-și spăla gura, s-a culcat din nou, iar același lucru s-a repetat.

Cel puțin atunci când ea mi-a povestit această întâmplare, eu ar fi trebuit să înțeleg că nu Domnul, ci Cel Rău se folosește de gura ei. Șarpele nu și-a

lăsat gunoiul numai în gura ei, ci și în gura tuturor celor ce răspândesc ceea ce ea povestește.

Pârâșul fraților s-a folosit de mulți. În loc ca ei să poarte mărturia lui Isus și să vorbească cu alții despre ceea ce a făcut Domnul în timpul acesta, ei amestecă în gunoi și fac numai dezordine și dezbinare.

Tot iadul s-a dezlănțuit și multe limbi au fost aprinse de focul lui, așa cum este scris în Iacov 3. Mărturiile sincere ale copiilor lui Dumnezeu au fost exploatare și folosite în modul cel mai josnic. Cu veninul lui mortal, șarpele cel vechi a provocat o lucrare a morții în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Acolo unde focul Duhului cade ca la Rusalii, vor fi vestite marile lucrări ale lui Dumnezeu. Aici se dovedește cu ce se ocupă oamenii în gândirea lor. Nimeni nu trebuie să se înșele pe sine și pe alții. Cuvântul are întotdeauna dreptate: „*Căci din prisosul inimii vorbește gura.*” (Matei 12:34) Cel ce practică defăimarea și discreditarea, stă în slujba lui Satan, ucigașul de la început. Isus a venit pentru a ne aduce viață din belșug. Satan a venit pentru a distruge. Fiecare poate să se cerceteze singur pentru a vedea ce fel de viață și natură au fost descoperite prin el până acum. Pomul se cunoaște după roade și în ceasul acesta. Cel ce nu recunoaște că din timpul acela încioace a avut loc o încurcătură și o dezbinare

de nedescris, nu va recunoaște necesitatea unei corecturi și se va împotrivi, respingând-o. Probabil că acela a pășit pe un drum fără posibilitate de întoarcere. Nu numai clewetirea a luat avânt și a ros precum o tumoare canceroasă în jurul ei, ci și învățăturile demonice au găsit intrare la astfel de oameni.

Oamenii care au ascultat ani de-a rândul Cuvântul lui Dumnezeu în adevărul Lui, au fost otrăviți: „Voi, deci, prea iubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți în rătăcirea acestor nelegiuți, și să vă pierdeți tăria!” (2 Petru 3 :17). După cum am amintit deja, toți cei care propagă învățături stricăcioase și care se poartă într-o manieră nebiblică, continuă să defăimeze în același fel. Ei stau sub aceeași influență ca și acei pe care Satan i-a folosit de prima dată. Din gura lor iese aceleași argumente, aceleași texte biblice și citate rupte din contextul conținutului întreg, care sunt folosite după propria interpretare și tâlcuire. Sufletele acestea sărace nu observă că lor le-a fost luat Hristosul cel răstignit cu împăcarea și iertarea și că le-au rămas numai ura și dușmănia, care îi separă pe unii de ceilalți. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, vrăjmășia există numai între cele două semințe diferite (Geneza 3 :15), însă nu printre

copiii lui Dumnezeu. Acolo unde apare dușmănie, dușmanul are mâna sa în joc.

Dumnezeu a dărâmat zidul de despărțire și ne-a împăcat cu El și unii cu alții, prin Isus Hristos, încredințându-ne slujba împăcării și propovăduirea aceleiași împăcări. (2 Corinteni 5:16-21)

Noi credem că nimic nu se întâmplă fără voia Lui. Chiar și căderea în păcat și răscumpărarea devenită astfel necesară, au fost în planul Său. În legătură cu ceea ce s-a întâmplat aici, trebuie să spunem același lucru. Cât de dureroasă a fost vinderea și predarea lui Isus prin Iuda, totuși și acestea trebuia să se întâmple pentru ca Scriptura să se împlinească. Tot așa a fost și cu Mesajul acestui timp, Mesaj care, așa cum a văzut fratele Branham deja atunci, trebuia să fie răstignit, înainte ca el să renască la o viață nouă.

În ciuda drumurilor adânci pe care mergem acum, putem să ne încredem în Dumnezeu, pentru că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc. După o vestire curată a Cuvântului, avem dreptul să așteptăm o lucrare deplină a Duhului.

Eu îi rog pe toți să nu mai participe la tot felul de discuții inutile, ci să se apropie de Dumnezeu, în rugăciune, pentru a înțelege cu adevărat vorbirea Sa. Domnul dă tuturor o șansă – folosiți-vă de ea! Este târziu, dar încă nu e prea târziu. Toți cei care au

căzut în cursa Satanei, trebuie să se smerească și, mai ales, cei ce au pus curse altora. Numai așa blestemul poate fi rupt. Timpul eliberării credincioșilor adevărați de sub puterea Satanei a sosit.

Desigur, și eu pot să mă plec înaintea lui Dumnezeu și să stau pe temelia lucrurilor pe care Dumnezeu mi le-a transmis din mijlocul tunetului. A fost singura dată când El mi-a vorbit în mânie și cu un ton plin de reproș. De ce nu mi-a pomenit El mai multe motive sau alte reproșuri ? Eu am un respect adânc față de suveranitatea lui Dumnezeu și mă pot ține numai de cele spuse de El. De aceea, eu nu voi intra în argumentări cu nici o persoană care nu are de-a face cu problema propriu-zisă. Când mă gândesc la tunetul și la glasul care a sunat din tunet, de fiecare dată un fior îmi trece prin măduva oaselor. Dumnezeu vorbește. Satan argumentează.

Hotărârea mea fermă este ca până la sfârșitul vieții mele să nu mai ascult de vocea vreunui om în problemele duhovnicești. Din ziua în care i-am spus soției mele : „ În veci nu voi mai asculta de ceea ce zici tu!”, influența Satanei a fost întreruptă, iar ura și dușmănia lui s-au arătat acum pe deplin. Acum a sosit ceasul lui Dumnezeu ca întreaga lucrare a Satanei să fie distrusă cu sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Gândirea credincioșilor

adevărați și felul lor de lucrare trebuie aduse la ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. În momentul în care Satan este demascat, el își pierde orice drept asupra gloatei răscumpărate prin sângele Domnului.

O temă veche cât lumea

Din păcate, întrebarea cea veche despre căsătorie și divorț revine deseori. Unii folosesc intenționat această temă pentru a distrage atenția de la ceea ce ei învață și fac. Sunt întristat, dar acum va trebui să spun iarăși un cuvânt lămuritor. Eu sunt convins că Dumnezeu urăște multe lucruri, dar, în primul rând, despărțirea în căsătorie.

Motivul este că despărțirea nu era prevăzută în planul Lui de la început. Ceea ce izbește privirea este faptul că această întrebare nu a fost pusă de către ucenici, ci de către farisei. Nu știu dacă până astăzi s-a schimbat ceva în aceasta. Domnul vorbește în Matei 19, printre altele, și despre tema aceasta. Citim în versetul 3: *„Fariseii au venit la El, și ca să-L ispitească, I-au zis: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?”* Răspunsul Domnului îl pot citi toți în versetele 4-6. Dar, ei au argumentat în continuare: *„Pentru ce dar, a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei sale o carte de despărțire și s-o lase?”* Dar, așa cum citim

în versetul următor, aceasta nu era o poruncă, ci o îngăduință. De fapt, această îngăduință nu era voia desăvârșită a lui Dumnezeu, ci numai voia Sa îngăduită. În versetul 8, Domnul a răspuns: *„Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele, dar de la început nu a fost așa.”* Fratele Branham a luminat și tema aceasta din toate părțile pe baza îndemnului divin, și a adus-o pe o bază care este clară pentru noi toți. Dar noi socotim și azi valabile cuvintele spuse atunci de Domnul, referitoare la tema aceasta. Mat. 19:11 „Nu toți pot primi cuvântul acesta, ci numai acei cărora le este dat.”

În predica „Căsătorie și despărțire”, fratele Branham spune: „Să revenim la subiectul despre căsătorie și divorț! Este necesar ca aceasta să fie descoperită. Voi nu o știți până nu vă va fi descoperită. El a promis că în aceste zile din urmă va fi descoperită fiecare taină. Câți știu asta? Este scris în Apocalipsa 10. Isus a promis că toate tainele, inclusiv cea referitoare la căsătorie și divorț, vor fi descoperite.” Așa este.

Mai repede mi-aș tăia picioarele, decât să aleg calea avocatului pentru a introduce o cerere despărțire în căsătorie. În 1 Cor. 6:1-6 apostolul spune despre credincioși că ei nu au voie să-și rezolve diferendele înaintea unor judecători

necredincioși. Sfinții sunt rânduiți ca să judece lumea și chiar pe îngerii care au căzut. Convingerea mea adâncă este că Dumnezeu urăște despărțirile. El unește. Satan desparte. Cu intenția ticăloasă de a-mi face viața insuportabilă, aceste bârfe au ajuns la apogeu prin publicarea hotărârii judecătorești a despărțirii și a altor acte. Prin natura mea, eu doresc să pun toate lucrurile în mâinile Celui ce judecă drept, pentru că El nu cunoaște numai cele vizibile, ci și împrejurările și motivele inimilor. Dar, pentru că măsura este plină, eu mă văd obligat să amintesc câteva lucruri pe care aș fi preferat să le las așa, pentru că sunt convins că lucrurile personale trebuie să rămână în domeniul personal.

N-am să uit niciodată ziua de 1 ianuarie 1981, când mă aflam pe moarte în spital și am auzit cuvintele soției: „Dacă vei ieși din spital, atunci primul meu drum va fi spre avocat!” După ce, la sfârșitul lui ianuarie, am ieșit din spital pe propria-mi răspundere, a trebuit să constat că, după câteva zile, soția mea și-a pus amenințarea în aplicare. Asta rezulta din scrisoarea avocatului ei, din 9 februarie 1981. În iunie 1980, ea îmi transmisese deja decizia ei de a nu mai mânca și bea cu mine la masă sau de a avea vreun alt fel de legătură cu mine. În aceeași zi s-a mutat din locuință și ultimele ei cuvinte au fost: „Nu mă vei mai vedea niciodată.” Apoi s-a mutat în

Kohlscheid, lângă Aachen. Eu resping orice acuzație conform căreia mi-aș fi alungat nevasta sau că aș fi introdus o procedură de divorț. Astfel de afirmații provin din același izvor de minciuni demonice ca și precedenta înșelăciune spirituală. Procedura de divorț a durat ani întregi, umblând de la un avocat la altul; au fost întocmite toate formalitățile necesare unei proceduri de divorț. În tot timpul acesta, ea nu și-a exprimat nici o singură dată dorința de a continua viața împreună. Și astăzi ea mai stă pe poziția exprimată atunci, aceea de a nu avea nici o legătură cu mine. Avocații au vrut să încheie odată această problemă și au formulat, în ziua de 13 mai 1983, în prezența noastră, o învoială în care m-am declarat gata de a fi numit “recurent” (cel care face recurs). Documentul a fost semnat de amândoi. Din această cauză, în sentința de divorț a fost introdus termenul de “recurent”, chiar dacă nu era vorba decât de o formalitate juridică pentru finalizarea procedurilor în divorțul intentat de ea. În mod normal, după un an de despărțire, se poate pronunța divorțul, iar după trei ani este pronunțat. Eu am așteptat tot acest timp stabilit de lege. Chiar și în 26 martie 1985, în drum spre judecătorie, I-am spus Domnului de repetate ori că eu sunt dispus să trăiesc mai departe cu soția mea. Eu am așteptat doar momentul când ea să răspundă cu un „Da” la

întrebarea în legătură cu continuarea căsniciei. Dar, atunci când judecătorul a întrebat-o, ea nu a răspuns deloc. În toată problema aceasta, Satan nu a căutat decât să submineze slujba mea care este strâns legată de lucrarea lui Dumnezeu și să mă priveze de credibilitate. Ea mi-a spus textual: „Dacă ar fi lucrarea lui Dumnezeu, atunci nu ar putea fi distrusă. Dar, pentru că e lucrarea ta, trebuie să fie distrusă.” Ani de zile, ea a colaborat cu o râvnă mare în această lucrare. Dar acum lucrează cu o râvnă și mai mare pentru a putea crea o stare de neîncredere totală printre credincioși și necredincioși, printre adulți și copii.

Oricui ar trebui „să-i sară în ochi” faptul că o astfel de procedură nu este normală. Conform Sfintei Scripturi, nu există nici un motiv pentru care o femeie să-și părăsească bărbatul. Chiar dacă ar aduce o mie de argumente, nici unul nu ar rezista înaintea lui Dumnezeu. Dacă cineva este de părere că ar exista totuși un motiv, îl provoc să-mi arate textul corespunzător din Biblie. Domnul nu a permis niciodată unei femei să înmâneze bărbatului ei o scrisoare de despărțire. Ceea ce le inspiră pe femei să-și nesocotească soțul este duhul blestemat al acestei epoci a emancipării. În timpul apostolilor sau al proorocilor, așa ceva ar fi fost de neimaginat chiar și în mijlocul păgânilor.

Apostolul Pavel explică în 1 Cor. 7:10-11 că o femeie care se desparte de bărbatul ei, trebuie să rămână singură sau să se împace din nou cu el. Bărbatul nu are această datorie.

De fapt, trebuie citite cu atenție toate textele biblice care aparțin de această temă. În versetele 1-7 este vorba despre faptul ca fiecare bărbat să aibă soția lui și fiecare femeie să aibă soțul ei. În multe alte texte biblice sunt tratate diferite probleme. De exemplu, în Romani 7:2 scrie că o femeie măritată este legată prin lege de bărbatul ei, atât timp cât el trăiește. (1 Cor. 7:39) Despre bărbat nu se spune că el trebuie să rămână singur. Astfel a rânduit Creatorul această problemă. Dacă o femeie își părăsește soțul, atunci el este absolut liber și se poate căsători din nou. Asta a învățat fratele Branham, conform Scripturii, în predica „Căsătorie și divorț”. În această predică el îl dă ca exemplu pe împăratul Ahașveroș a cărui soție refuzase o singură dată să se supună, și aceasta i-a dat dreptul să se însoare cu Estera. Întreaga prezentare este „Așa vorbește Domnul”, iar prin acesta jugul tradiției romane a fost rupt definitiv. Nu a venit Domnul și înaintea predicii „Căsătorie și despărțire” în același nor ca și înaintea deschiderii peceților, pentru a pronunța, în calitate de Judecător suprem, ultimul cuvânt în problema aceasta? Cel ce nu primește Cuvântul stă în

contradicție cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său, acoperind toată această problemă sub o manta babiloniană. Prin aceasta, el rămâne în continuare în încurcătură. Rânduiala divină trebuie restabilită și în acest domeniu. Pentru că Satan și-a ales de la început femeia ca unealtă, el va face totul ca s-o mențină sub dominația sa. O unealtă mai bună nu găsește. Conform 1 Cor. 11: 9, nu bărbatul a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. Dumnezeu nu a zis către Eva „Nu este bine să fii singură.” El a zis lui Adam în Gen. 2:18: „ *Nu este bine ca omul să fie singur: am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.*” O femeie care se sustrage autorității bărbatului ei, care este capul ei, din perspectivă biblică, se decapitează singură și își pierde orientarea. Despre tema aceasta s-au spus atât de multe, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, încât n-ar mai trebui să existe nici o întrebare referitoare la această problemă. De fapt, fratele Branham a prezentat deja pe larg și clar această temă. Cel corect în inima sa, va înțelege totul corect. Cel ce gândește greșit, va înțelege totul greșit. Nu are nici un sens să repetăm părerile denominațiilor asupra acestei teme. Noi trebuie să primim prezentarea „Căsătorie și divorț” ca pe o parte din Mesaj, ca și învățătura despre Dumnezeu, botez și toate celelalte. Cel ce nu înțelege asta, mărturisește

că el nu stă de partea lui Dumnezeu. Există bărbați care au ales calea rezistenței celei mai slabe și se pun în genunchi înaintea soțiilor lor, fără a recunoaște că acestea sunt de fapt dominate de dușman, care primește astfel închinare prin intermediul lor. A sosit timpul ca să rânduim totul în mod biblic și să așezăm toate lucrurile la locul lor. Fiecare trebuie să-și ocupe locul înaintea lui Dumnezeu în limitele Cuvântului. Eu am văzut destul de mult timp modul în care oamenii au fost prăvăliți în necazul cel mai adânc.

Unii s-au lăsat atrași prin această influență demonică și au vorbit lucruri prin care au trecut linia de despărțire. Eu am trăit această mârșăvie a Satanei în toată adâncimea ei, pentru a putea scăpa odată pentru totdeauna din jocul înșelător al Satanei. Pentru că nu-mi permit să mă ating de caracterul și de demnitatea unui om, eu mă refer numai la domeniul spiritual.

Satan, șarpele cel vechi, a știut întotdeauna să facă credibilă înșelăciunea lui, folosind un text biblic, pentru că fără acesta, înșelătoria nu poate intra în rândul credincioșilor. De data asta, textul de care s-a folosit, a fost 1 Cor. 5:11. În întreaga lume sunt repetate motivele pe care le prezintă o femeie pentru a nu mai lua masa împreună. Și nu este vorba doar de a se abține de la a mânca împreună cu mine,

ci, în același fel sunt evitați toți cei care nu au luat poziție împotriva mea. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu mi se potrivește nici unul din toate cele șase păcate menționate în textul din 1 Cor. 5! Versetul 11 trebuie privit în contextul întreg pe care-l amintește apostolul Pavel în 1 Cor. 5. Pavel avea dreptate când spunea că astfel de lucruri nu există nici între păgâni, și, cu atât mai puțin, între credincioși.

Un astfel de om trebuia predat Satanei; el se afla sub un blestem direct. Deut. 27:20: *„Blestemat să fie cel ce se va culca cu nevasta tatălui său, căci ridică învelitoarea tatălui său.”* Însă ce am a face eu cu așa ceva? În Lev. 18:8, citim: *„Să nu descoperi goliciunea nevestei tatălui tău. Este goliciunea tatălui tău.”* Conform Cuvântului lui Dumnezeu, apostolul Pavel a pronunțat sentința împotriva unui astfel de om, care atrăsese asupra sa blestemul. În privința acuzelor care mi-au fost aduse, ele nu pot veni decât de la Satan, căci el este cel care deformează Cuvântul, nefiind niciodată mulțumit până ce nu a semănat confuzie și a adus dezordine peste tot. Abia în momentul când frații și surorile observă că Satan i-a înșelat prin folosirea textelor biblice și a citatelor, atunci ei pot să scape de amăgirea lui și să fie smulși din sfera lui de influență. Pe de o parte, ei știu bine că ei înșiși sunt rodul acestei slujbe rânduite de Dumnezeu căci au

primit Cuvântul cu bucurie, iar pe de altă parte, li se pictează un tablou al unui criminal fără scrupule. Încurcătura în care sunt aruncați oamenii în felul acesta, este de neimaginat.

Ei știu că au a face cu o însărcinare dumnezeiască și totuși, se lasă influențați în sensul evitării unui om, pentru a nu avea legătură frățească cu el. Faptul că numai Satan este acela care poate produce o astfel de situație, este în afara oricărei întrebări. El intrase în Iuda cu scopul de a face să eșueze planul lui Dumnezeu. El a încercat și aici același lucru. Nu frații de aici au înșelat poporul lui Dumnezeu, frați care timp de 25 de ani au dat învățătură din Cuvânt, ci aceia care i-au acuzat că fac aceasta. În vestire nu a fost nimic fals, și, de aceea, nu trebuie corectat nimic.

Rolurile au fost însă schimbate, iar adevărații vinovați aruncă totul asupra celorlalți. Chiar și acei frați veniți „din exterior”, au ascultat ce li s-a spus de către așa-zisele „surori duhovnicești”, care, la rândul lor, erau înșelate. Satan a vrut să distrugă credibilitatea și influența vestirii fraților care slujeau Cuvântului. Acest blestem a fost rupt acum prin demascarea acestei lucrări. Acum, fiecare poate umbla liber în Numele Domnului.

Sus și înainte

Prin harul lui Dumnezeu, în ultimul timp, se conturează o schimbare. Frați și comunități întregi din diferite țări și-au dat seama de jocul înșelător al celui Rău. Anul acesta, Domnul a deschis noi uși. Mai ales în Africa și Asia, am vorbit în fața a mii de oameni care nu au auzit încă niciodată de acest Mesaj. Chiar și fratele Barilier a relatat nu demult, după întoarcerea sa din Africa, despre schimbarea puternică pe care a făcut-o Dumnezeu. În ultimele săptămâni am putut să experimentez cu mulțumire faptul că, de peste tot, frați și surori mi-au prezentat scuze, lucru pe care-l vor face sute și mii în întreaga lume. Eu îi iert din toată inima pe toți aceia care într-un fel s-au altul s-au atins de mine din pricina lucrării primite, așa cum m-a iertat Dumnezeu și pe mine, și întind tuturor mâna împăcării. Învățăturile nebiblice și tâlcurile își pierd tot mai mult atracția. Eu nu pot să fac nimic pentru faptul că noi suntem legați de Cuvântul lui Dumnezeu și că trebuie să vestim Cuvântul în original, fără să-l tâlcuim, chiar dacă pentru aceasta suntem dușmăniți de oameni. După ce toate tâlcurile vor trece, se va confirma faptul căci Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac. Toți trebuie să înțeleagă faptul că proorocii, apostolii și fratele Branham nu erau o autoritate divină în ei înșiși: autoritatea divină și singurul absolut de care

noi suntem legați, este Cuvântul ieșit din gura lui Dumnezeu și care a fost vestit de ei.

Îmi este clar de ce au fost ruinate credibilitatea și numele meu, la fel cum îmi este clar că toți aceia care sunt născuți din Dumnezeu, se vor subordona autorității lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, care are valabilitate în veci. Omul este folosit doar ca un vas și ca o trâmbiță a lui Dumnezeu. Deja apostolul Ioan ne-a spus ce se înțelege cu adevărat prin noțiunea de “Mesaj divin”: *„Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întunec.”* 1 Ioan 1:5

Dintre toți aceia care aduc azi mesajul lor “fabricat acasă”, câți l-au auzit de la El? Mesajul ne-a fost adus prin gura celui care a fost chemat să-l difuzeze, după ce l-a auzit și primit de la El. Toate învățăturile și interpretările introduse în cursul anilor nu fac parte din Mesajul original. Acestea sunt falsificări și răsuciri care au fost pur și simplu decorate cu citate. Din această cauză eu cred că nu poate exista vreo legătură frățească adevărată și o legătură a Duhului printre credincioșii care se îndreaptă în direcții spirituale diferite.

În legătură cu acest subiect, fratele Branham spunea că desăvârșirea va avea loc conform Cuvântului lui Dumnezeu, în dragostea

dumnezeiască. Toți aceia care doresc să aibă parte de această desăvârșire, trebuie să posede două lucruri în inimă și să le probeze prin fapte: mai întâi, trebuie să iasă din tot ceea ce nu corespunde cu Cuvântul original al lui Dumnezeu, pentru a deveni astfel o parte din Cuvânt. Apoi, ei trebuie să trăiască o curățire și o sfințire interioare depline, pentru a fi pecetluiți cu adevărat cu Duhul Sfânt. Timpul ne împinge spre o decizie. Nu este meritul meu că am rămas neatins de toate tâlcuirile și învățăturile false. Domnul Dumnezeu Însuși a ținut mâna Sa deasupra mea din pricina chemării și însărcinării.

Ceea ce face Domnul în suveranitatea Sa, pe cine însărcinează El și pe cine trimite, este treaba Lui. Cu ajutorul Lui noi vom vesti în continuare cu toată sinceritatea învățătura corectă și vom împărți hrana divină, Cuvântul descoperit și făgăduit pentru timpul acesta. În momentul în care teama de Dumnezeu se va întoarce în Biserică, noi vom trăi cele mai puternice lucrări pe care Dumnezeu le-a făcut vreodată. Cuvântul Său este un Cuvânt atotputernic, iar tot ce se află în cer, pe pământ și sub pământ, trebuie să se aplece sub acest Cuvânt. Toate puterile dușmane vor fi puse sub picioare Lui.

Acum, ca și înainte, noi suntem convinși că biruința deplină care a avut loc pe crucea de la Golgota, se va descoperi din nou, prin împăcare,

iertare și tot ceea ce face parte din această lucrare, în dragoste dumnezeiască, conducându-ne înspre o restituire totală.

Eu privesc plin de recunoștință la cei douăzeci de ani care au trecut. În anii aceștia am trecut prin înălțimi și adâncimi, dar Domnul cel credincios ne-a însoțit. Dumnezeu a deschis uși până la capătul pământului. Prin aceasta se împlinește cuvânt cu cuvânt, ceea ce mi-a vorbit El.

Câmpul de grâu este copt și recolta trebuie strânsă. Eu doresc numai ca un număr mare de lucrători să fie așezați direct de către Domnul secerișului. Este vorba despre frați care lucrează prin același Duh și care au aceeași învățătură. Rugăciunea noastră este ca Domnul să primească ceea ce Îi revine de drept, să confirme Cuvântul Său și să proslăvească Numele Său.

O înaintare adevărată este posibilă numai dacă trecutul a fost rezolvat. Chiar acest lucru l-am făcut eu prin această prezentare. Dorința mea adâncă este ca voia lui Dumnezeu să se facă în orice domeniu al vieții mele. Eu cred că toți aceia care vor să ajungă la țintă, au primit o lămurire și în această problemă. În același fel, voi toți nu trebuie să mai priviți înapoi, nici la cele personale, nici la cele întâmplătoare cu alții. Noi trebuie să privim la Domnul și să înaintăm prin credința în Numele și în puterea Lui.

Cu siguranță, noi toți ne-am învățat lecția. Așa cum ne-a cerut apostolul Pavel prin cuvântul de introducere, așa vă îndemn și eu să uitați tot ce este în urma voastră și să vă îndreptați spre cele ce ne stau înaintea.

Ultimele patru broșuri publicate au fost o binecuvântare pentru mulți: Creștinismul ieri și azi, Planul lui Dumnezeu cu omenirea, Botezul, cina și spălarea picioarelor și Antihristul. Ultima, mai ales, este bună pentru informarea credincioșilor care se mai află încă în organizații. Nimeni să nu trăiască sub influența unor gânduri false sau în modestie, ci, dimpotrivă, să comande cantitatea de care are nevoie pentru a fi distribuită. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să pună pe inima fiecăruia persoanele cărora trebuie distribuite aceste broșuri. Nimeni să nu se gândească la prețul acestor lucruri. Numai la Krefeld am imprimat, până acum, mai mult de un milion de broșuri în limbile engleză și germană. Acestora li se adaugă traducerile în limbile franceză, italiană și alte limbi. Până acum, Dumnezeu ne-a ajutat și o va face și în continuare. Pe baza unor denunțuri anonime făcute serviciului financiar federal, în zilele de 12 și 13 august 1986, aici a avut loc un control financiar sub supravegherea directorului guvernamental al Direcției Financiare din Düsseldorf. Ne-am bucurat foarte mult de lauda primită la încheiere din partea

comisiei de verificare, pentru faptul că nu a existat nici o neregulă contabilă. Din păcate, și domeniul financiar a făcut obiectul suspiciunilor, fiind supus unei verificări. Unii au căutat în felul acesta ca frații să-și piardă încrederea și să nu mai susțină lucrarea lui Dumnezeu.

Eu sunt mulțumitor pentru prietenii mei din Elveția, care m-au ajutat la reglementarea problemelor financiar-juridice ale bunurilor. Eu nu am nevoie și nu trebuie ca să mă ating de banii lui Dumnezeu! Cu toții puteți să fiți siguri de faptul că aici se ține o evidență clară a intrărilor și a ieșirilor, cu care eu nu am deloc a face. Eu sunt mulțumit de rezultatul primit în urma verificării financiare efectuate în domeniul activității misiunii.

Vouă, tuturor celor ce nu v-ați lăsat duși în rătăcire, și care sprijiniți cu rugăciunile voastre această minunată lucrare mondială, vă mulțumesc din adâncul inimii. Domnul vede credințioșia voastră și o va răsplăti din plin. Vrem să mergem împreună pe calea pe care am început, până vom ajunge de la credință la vedere. Dumnezeu poate face lucruri mari în scurt timp. Domnul să vă binecuvânteze pe toți cu harul Său bogat.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Bt. Frank

Decembrie 1986